

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

1. ŘÍJNA 2006

Z obsahu:

Papež Benedikt XVI. ve své vlasti

Promluva Benedikta XVI.
na Mariánském náměstí
v Mnichově 9. září 2006
- strana 2 -

Homilie při slavnostní mši
svaté v neděli 10. září
v Mnichově
- strana 4 -

Homilie při mši svaté na
nejvýznamnějším
německém poutním místě
v Altöttingu
- strana 8 -

Promluva Benedikta XVI.
na ekumenickém setkání
v Řeznu 12. září 2006
- strana 10 -

Promluva Benedikta XVI.
při požehnání varhan
v Řeznu 13. září 2006
- strana 11 -

Sluha Boží Fausto Gei

- strana 12 -

Rozjímání o radosti a utrpení

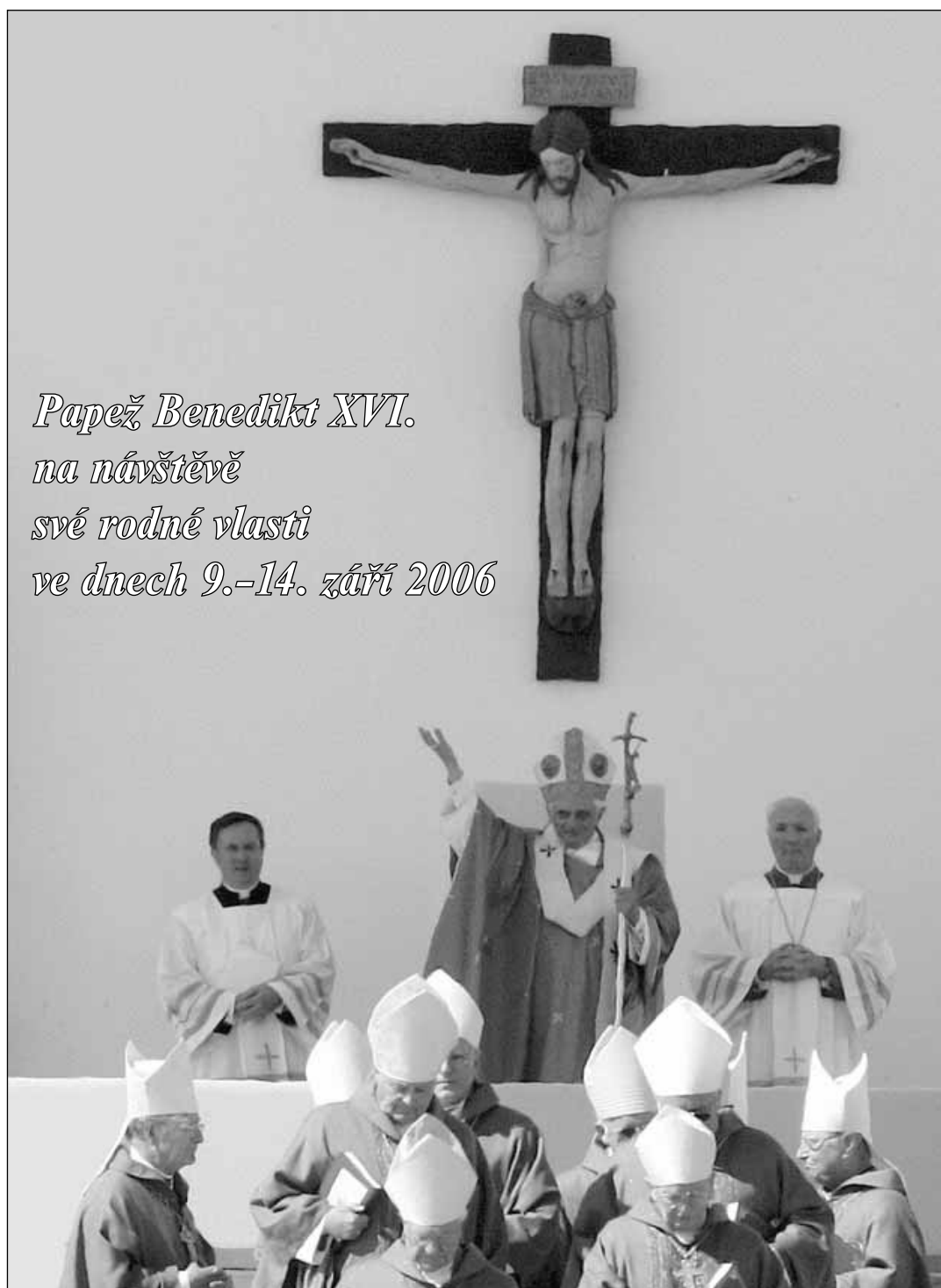
- strana 14 -

Svatost milosrdenství v našem životě

Manželé Robert a Sandra
se snaží žít jako
křesťanská rodina
- strana 15 -

Doba pohanů

Jacques Magnan
- strana 16 -

*Papež Benedikt XVI.
na návštěvě
své rodné vlasti
ve dnech 9.-14. září 2006*

Drazí bratři a sestry, je to pro mě důvod k mimořádnému dojetí, když stojím znovu na tomto krásném náměstí u paty mariánského sloupu – na místě, které v minulosti již dvakrát znamenalo rozhodující obrat v mém životě. Tady mne před třiceti lety srdečně a s radostí přijali věřící a já jsem svěřil Matce Boží cestu, po které mám nyní jít. Skok z profesorské katedry do služby arcibiskupa Mnichova a Freisingu byl náhlý a jen pod takovou ochranou a s citelnou láskou Mnichovanů a Bavorska jsem se mohl odvážit převzít tuto službu jako nástupce kardinála Döpfnera. A opět zde to bylo v roce 1982: zde jsem se loučil a tehdy zde byl arcibiskup Kongregace pro nauku víry, pozdější kardinál Hame, a přitom řekl: „Mnichované nejsou jako Neapolitáni, chtějí se arcibiskupa dotknout a mají ho rádi.“ Byl opravdu udiven, když viděl v Mnichově tolik srdečnosti a mohl poznat bavorské srdce na tomto místě, kde jsem se znovu svěřil Matce Boží. (...)

Chtěl bych pozdravit zvláště kněze, zejména ty, s nimiž jsem jako kněz a jako biskup spolupracoval ve své diecézi Mnichov-Freising. Zdravím co nejsrdečněji také vás všechny, drazí spolurodáci a přátelé, kteří jste přišli na toto náměstí, abyste mi poskytli svědectví svých sympatií! Děkuji vám za vaše vřelé přivítání a zvláště chci vzpomenout na všechny, kteří se podíleli na přípravě tohoto setkání a kteří se i nyní starají, aby všechno probíhalo tak pěkně.

Snad se smím při této příležitosti vrátit krátce k myšlence, kterou jsem představil ve své krátké vzpomínce v souvislosti s mým jmenováním arcibiskupem Mnichova a Freisingu. Měl jsem se stát a stal jsem se nástupcem sv. Korbiniána. Již od mého dětství mne okouzlovala jeho legenda, podle níž medvěd roztrhal koně,

„S velkým pohnutím dnes, poprvé od mé volby na Petrův stolec, vstupuji na půdu Německa a Bavorska. Vracím se do své vlasti, mezi svůj lid s plánem navštívit některá místa, která měla v mém životě zásadní důležitost.“
(Benedikt XVI. na mnichovském letišti 9. září 2006)

Papež Benedikt XVI. ve své vlasti

s nímž se světec ubíral do Říma. Korbinián ho těžce pokáral a za trest naložil medvědovi na záda náklad, který předtím nesl jeho kůň. Medvěd ho tak musel přenést přes Alpy až do Říma a teprve tam ho Korbinián propustil na svobodu.

Když jsem roku 1977 stál před obtížnou volbou, zda přijmout, či nikoliv jmenování arcibiskupem Mnichova a Freisingu, které mne vytrhlo z mé milované akademické činnosti, velice jsem o tom přemýšlel a pak jsem si právě vzpomněl na tohoto med-

EDITORIAL

Slova božského Mistra, která slyšíme tuto neděli, mohou někomu připadat jako ozvěna nekompromisního muslimského práva. Jsou to výroky opravdu přísné. Ale není to poprvé, co Pán tak důrazně varuje před pohoršením a příležitostmi k hříchu. Slysíme-li však takto mluvit toho, který se zřekl sám sebe, aby nás zachránil, musíme dát stranou všechny výhrady a chápat jeho učení jako projev jeho svrchované starostlivosti o naše věčné štěstí a přijmout je s vědomím, že v Ježíšových slovech není ani náznak nějaké smířlivosti, tolerance, blahosklonnosti k čemukoliv, co zavání pohoršením a hříchem.

Co je na „pohoršení“ tak špatného? Je to vážné, často smrtelné ohrožení nesmrtelné duše, které je tím nebezpečně-

ší, čím je nenápadnější. Je to zprůchodnění přístupu ke zlu, uvedení na cestu, která vede do záhuby. Je to likvidace zábradlí na pokraji nebezpečné hluboké propasti, otupení bdělosti a pozornosti k hrozcímu nebezpečí, vážné poškození duchovního zraku, sluchu a čichu, takže tyto vnitřní smysly ztrácejí svou schopnost nás vést a včas varovat před ohrožením. Ježíš varuje s obzvláštním důrazem před pohoršením „maličkých“. Těmito maličkými jsou v první řadě děti, protože ze své přirozenosti jsou důvěřivé a nejsou schopny samy rozpoznat zlo a uvědomit si nebezpečí, ke kterému jsou naváděny. Ale Pán se tu nezastává jen dětí, ale každého, kdo pro svou slabost a nevědomost

Pokračování na str. 17

věda a na výklad, který sv. Augustin vytvořil k 22. a 23. verši žalmu 73 v podobné situaci při svém kněžském a biskupském svěcení a později ho zařadil do svých kázání o žalmech. V tomto žalmu se Žalmista ptá, proč se zlým lidem ve světě vede tak dobře a proč se tolika dobrým lidem ve světě vede špatně. Pak Žalmista říká: „Byl jsem pošetilý, když jsem takto smýšlel, byl jsem před tebou jako zvíře, ale pak jsem vstoupil do chrámu a hned jsem věděl, že právě v mé nouzi jsi mi zcela nablízku a že jsi neustále se mnou.“ Augustin se k tomuto žalmu s láskou stále

znovu vracel. Chápal ve slovech „byl jsem před tebou jako zvíře“ (iumentum) označení pro

tažná dobytčata, jaká používal rolník v severní Africe, a spatřoval v tomto označení sám sebe jako jednoho z těch, kdo stojí pod tíhou „sarcina episcopalis“. Zvolil si život člověka zasvěceného studiu a, jak říká, Bůh ho určil, aby byl „tažným zvířetem“, hodným mezkem, který táhne pluh na Boží roli, vykonává těžkou práci, která mu byla uložena. Ale pak vyznává: „Tak jako je tažné zvíře nejbližší rolníkovi, pod jehož vedením pracuje, tak jsem já zcela blízko Bohu, neboť sloužím bezprostředně zřízení jeho království, pro výstavbu Církve.“

Na pozadí této myšlenky biskupa z Hippo mě medvěd sv. Korbiniána stále znovu povzbuzuje, abych vykonával svou službu s radostí a důvěrou – před třiceti lety, stejně jako nyní v mém novém úkolu – a abych denně říkal Bohu své „ano“. Stal jsem se pro Tebe tažným zvířetem, ale právě takto *jsem stále u Tebe* (Ž 73,23). Medvěd sv. Korbiniána byl v Římě propuštěn na svobodu. V mém případě Pán rozhodl jinak. Stojím tedy znovu u paty mariánského sloupu, abych vyprošoval přimluvu a požehnání Matky Boží, tentokrát nejen pro město Mnichov

Pokračování na str. 4

Závažná výstraha

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jejich červ neumírá a oheň nehasne.

Dnešní setkání s božským Mistrem navazuje bezprostředně na to, čeho jsi byl svědkem minulou neděli. Učedníkům se dostalo ponaučení, když se předtím malicherně přeli o to, kdo je z nich největší. Na jejich příkladu si můžeš dnes uvědomit svou slabost a lidský sklon omlouvat a pilně zamlouvat své nedostatky, ba i závažné chyby.

Apoštolové sice nemohou popřít, že jejich chování nebylo právě důstojné, nicméně pocítují nutkání nějak se rehabilitovat před svým Pánem i ve svých vlastních očích. Na důkaz své oddanosti a horlivosti uvádějí, jak se dokázali zastat svého Pána, když bránili cizímu člověku vymítat zlé duchy v Ježíšově jménu: *Bránili jsme mu, protože nechodí s námi.*

Co jim na tom vlastně tak vadilo? Nepoznáváš z toho, že i touto svou horlivostí jen dokazují, jak jsou stále zahleděni jen do sebe? Před krátkým časem nebyli schopni vyhnat zlého ducha z jednoho chlapce,⁽¹⁾ ačkoliv *chodí s Pánem*. A pak se stali svědky, jak se daří uplatnit exorcismus někomu, kdo ani *nechodí s nimi*. Protože se s tím nedokážou vyrovnat, snaží se mu v tomto konání dobra všemožně zabránit, a ještě se přitom domnívají, že tím prokazují službu svému Pánu. Ovšem taková horlivost, při které myslíme především na sebe, jen plytvá silami nesprávným směrem a na nesprávném místě. Ten neznámý s docela dobrým úmyslem pomáhá druhým v Ježíšově jménu, a tak posiluje i svou vlastní víru v dobrého Pána. Ačkoliv mu k tomu propůjčuje svou sílu sám Ježíš, jeho učedníkům se to nelíbí. Chtěli by takové prokazování dobra překazit jen proto, že se na něm sami nepodílejí.

Nepřipomíná ti to situace, kdy prožíváš nepříjemně jako vlastní ochuzení, když tě někdo jiný předejde a bez tebe skuteční to, v čem by ses sám rád uplatnil, anebo když udělá něco více a dokonce lépe než ty? Pán tě napomíná: *Nebráň mu v tom*, ani se tím malicherně netrap. V opravdovém konání dobra přece nemůže nastat žádná konkurence, vždyť *žeň je tak hojná, a dělníků tak málo*⁽²⁾. Myslíš si, že věci prospěješ, když se budeš snažit překážet tam, kde by ses měl radovat, že i bez tebe se úspěšně šíří Boží království? Nedomnívej se, že dobré věci můžeš nejlépe posloužit jen ty sám,

a to jen tak, jak se ti zalíbilo. *Kéž by Hospodin z celého národa udělal proroky a kéž by dal spočinout svému duchu na nich!* Máš snad obavy, žeš byl připraven o příležitost jak vyniknout, a nemáš se čím vyznamenat? I když budeš tím posledním z posledních a jen *podáš číši vody* těm, kteří se namáhají na Boží vinici, *nepřijdeš o svou odměnu*, protože jsi právě proto *velký*.

Zanechej proto zbytečných starostí jak se zbavit konkurence a obrať svou pozornost na možné nebezpečí, abys nakonec vědomě či nevědomě nepomáhal zlému. Všimni si znovu, s jakou něžností si Ježíš volá k sobě ty nejmenší, aby jim projevil svou lásku. Žárlivě chrání jejich nevinnost a hrozí velkými tresty každému, kdo by je učil zlému. Jeho slova nelze brát na lehkou váhu. Toto varování se netýká jen úmyslného svádění k hříchu, ale každého zanedbání, nevhodného příkladu a neuvážených podnětů, které mohou být pro druhé návodem nebo inspirací ke zlému. I tvoje děti bere Ježíš do své náruče a chce je uchránit před pohoršením. Dětská duše svou přirozeností touží po všem, co je dobré a krásné, a je proto důvěřivě otevřena ke všem podnětům a dojmům a nedokáže ještě rozeznat to, co by jí mohlo uškodit, takže je sama proti zlému bezbranná. Vzor tvého chování i všeho, co dítě kolem sebe vidí, ukládá se v jeho srdci, a až přijde čas, dozraje v jeho vlastní chování. Běda za každý příklad, který je zavede na špatnou cestu. Běda tobě, jestli dovoluješ, aby zlé návody, pohrdání ctností a lhostejnost ke zlému měly odkudkoliv přístup do duší tvých dětí. Pamatuj na rozhodnost, jakou Ježíš vyžaduje, když jde o to, zabránit pohoršení. Jestliže tě nestačí varovat láska k dobru a čistotě dětské duše, staví ti Pán před oči realitu neúprosného a neodvolatelného trestu, *jehož červ neumírá a oheň nehasne*.

Co jsi tedy připraven obětovat, abys předešel šíření a zaháždění hříchu? Kolik ze svého času a pohodlí, ze svých zálib, závislostí, známostí a vlastních potěšení? Uvědom si dobře, čeho je schopno jednou zaseté zlo. Zapustí kořeny, šíří se nakažlivě jako nebezpečný nádor a zhoubná plíseň mezi vrstevníky a přechází zrádně z generace na generaci. Nediv se, že sama Láska je v tom ohledu tak nesmlouvavě přísná. Střeží jen to, co sama stvořila a posvětila, před záškodnictvím Nepřítele a chce tě uchránit před neštěstím, že bys mohl zavinit cizí hřích a stát se nástrojem a spolupracovníkem Zlého. Zkoumej důsledně, zda v tě věci nemáš co napravovat.

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 11,25–29

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však ke stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu příběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. čtení – Jak 5,1–6

Nuže tedy, vy boháči: plačte a nařikejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošídili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženeců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkošim, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život a on se vám nebrání.

Evangelium – Mk 9,38–43.45.47–48

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu, ale není tvým učedníkem. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže tak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhastitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehne a oheň nehasne.“

Můj Pane, poznávám opravdu každé své pochybení? Očisti mě od chyb, které jsou mi skryty. Chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne, ať jsem bez úhony a varuji se velikého hříchu.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 9,14–29; ⁽²⁾ Mt 9,37;

⁽³⁾ srov. resp. žalm 19

Pokračování ze str. 2

a nejen pro Bavorsko, ale pro Církev na celém světě a pro všechny lidi dobré vůle.

Modlitba k Panně Marii na náměstí před Mariánským sloupem

Svatá Matko Páne, naši předkové v pohnuté době vztyčili tady v srdci města Mnichova tvou sochu, aby ti svěřili město a zemi. Na cestách svojí každodennosti Tě chtěli stále znovu potkávat a učit se od Tebe jak žít správně svůj lidský život; učit se od Tebe, jak můžeme najít Boha, a tak přijít sami k sobě. Dali Ti korunu a žezlo, tehdejší symboly vlády nad zemí, protože věděli, že moc a vláda budou ve správných rukou – v rukou Matky.

Tvůj Syn řekl svým apoštolům krátce před hodinou rozloučení: „Kdo chce být mezi vámi velký, ať je vaším služebníkem, a kdo chce být první, ať je otrokem všech“ (Mk 10,43). Ty jsi v rozhodujícím okamžiku svého života řekla: „Hle, jsem služebnice Páně“ (Lk 1,38) a celý svůj život jsi prožívala jako službu. A děláš to dále po celá staletí lidských dějin. Jako ses kdysi v Káni tiše a diskretně zastala novomanželů, tak to děláš stále: bereš na sebe všechny starosti lidí a přednášíš je Pánu, svému Synu. Tvou mocí je dobrota. Tvou mocí je služba.

Nauč nás – velké i malé, vládnoucí i poddané – prožívat tímto způsobem svou odpovědnost. Pomoz nám nalézt sílu ke smíření a odpuštění. Pomoz nám, abychom se stali trpělivými a pokornými, ale také svobodnými a odvážnými, jako jsi byla Ty v hodině Kříže. Na svých rukou neseš Ježíše, žehnající dítě, které však je Pánem světa. Tím, že neseš Toho, který žehná, stala ses sama požehnaním. Požehnej nám, tomuto městu a této zemi! Ukaž nám Ježíše, požehnaný plod života svého! Pros za náš hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen!

Připravil -Iš-

Papež Benedikt XVI. v Bavorsku

Neděle, 10. září 2006 – mše svatá na volné ploše nového výstaviště v Mnichově

Milé sestry a bratři!

Právě jsme slyšeli tři čtení, která liturgie Církve vybrala pro tuto neděli. Všechny tři úryvky se vyznačují dvojitým tématem, u něhož se zdůrazňuje tu jedna, tu druhá stránka, ale ta nakonec zůstává tématem jediným.

Všechny tři úryvky hovoří o Bohu jako o středu skutečnosti i o středu našeho vlastního života.

„Hle, váš Bůh přichází!“ volá k nám prorok Izaiáš (35,4). List Jakubův a evangelium říkají každý svým způsobem totéž. Oba nás chtějí vést k Bohu, a tak nás přivést na správnou cestu. S tématem Boha je ale spojeno i sociální téma, naše odpovědnost za sebe navzájem, za nadvládu spravedlnosti a lásky ve světě. Dramaticky je to vyjádřeno slovy čtení, v němž k nám mluví Jakub, blízký příbuzný Ježíšův.

Královský zákon lásky

Hovoří k obci, v níž se začíná šířit pýcha, protože tam jsou i bohatí a vznešení lidé, zatímco se vytrácí starost o spravedlnost pro chudé. Jakub nechává svými slovy prosvítat obraz Pána Ježíše, Boha, který se stal člověkem, a i přes svůj davidovský, tedy královský původ se stal prostým mezi prostými, neusedl na

trůn, ale nakonec zemřel v krajní chudobě kříže. Lásky k bližnímu, která je především starostí o spravedlnost, je prubířským kamenem víry a lásky k Bohu. Jakub ji nazývá „královským zákonem“. Nechává zde zaznít Ježíšovo oblíbené slovo: Království Boží, vláda Boží. Tím se nemíní ledajaká říše, která někdy jednou přijde, ale to, že v našem životě a jednání musí být rozhodujícím faktorem Bůh. O to prosíme, když říkáme: přijď království tvé. Nemodlíme se za něco vzdáleného, čeho se ani nepřejeme dožít. Spíše se modlíme za to, aby teď naši vůli určovala Boží vůle, a tak Bůh vládl nad světem; tedy o to, aby se spravedlnost a láska staly v řádu světa rozhodující. Taková prosba se jistě obrací nejprve k Bohu, ale také otřásá naším vlastním srdcem. Chceme to vlastně vůbec? Jde náš život tímto směrem? Jakub nazývá „královský zákon“, zákon Božího království, zároveň i zákonem svobody: budou-li všichni uvažovat a žít v souladu s Bohem, pak si budeme rovni a budeme svobodní, pak vznikne opravdové bratrství. Když Izaiáš promlouvá v prvním čtení o Bohu, pak hovoří zároveň o spáse pro trpící, a když Jakub hovoří o sociálním řádu jako o naléhavém projevu naší víry,

pak mluví zcela samozřejmě o Bohu, jehož dětmi jsme.

Nebezpečná hluchota vůči Bohu

Nyní se však obrátíme k evangeliu, které vypráví o uzdravení hluchoněmého Ježíšem. I zde jsou opět obě stránky jednoho tématu. Ježíš se obrací k trpícím, k těm, kdo jsou ostrčeni na okraj společnosti. Ježíš je uzdraví, a tak jim dává možnost žít a rozhodovat spolu s ostatními v rovnosti a bratrství. To se samozřejmě týká nás všech: Ježíš nám ukazuje směr našeho konání. Celý děj však má ještě jeden hlubší rozměr, na nějž poukazovali s důrazem církevní otcové ve svých výkladech a který se nás i dnes velmi týká. Otcové mluví o lidech a k lidem své doby. Ale to, co říkají, se nás dnes dotýká novým způsobem. Hluchota není jenom fyzická, která člověka zásadně odděluje od sociálního života. Existuje také nedoslýchavost vůči Bohu, jakou trpíme právě my v této době. Vždyť my jej ani už nemůžeme slyšet – máme v uchu příliš mnoho jiných frekvencí. Co se o něm říká, to se zdá nevědecké, už se to nehodí do naší doby. Zároveň s nedoslýchavostí či dokonce hluchotou vůči Bohu se samozřejmě ztrácí také naše schopnost mluvit s ním a k němu. Takto však přicházíme o rozhodující vnímavost. Hrozí nám, že nám odumře vnitřní citlivost. Touto ztrátou vnímání se však rádius našich vztahů k realitě drasticky a nebezpečně snižuje. Náš životní prostor se nebezpečně redukuje.

Evangelium vypráví, že Ježíš vložil své prsty do uší hluchého, dotkl se slinou jeho jazyka a řekl: „Effatha – otevři se!“ Evangelista nám dochoval původní aramejské slovo, které Ježíš řekl, a tak nás přímo uvádí do tohoto okamžiku. To, co se zde vypráví, je jedinečné, a pře-

Slavnostní uvítání na mnichovském letišti

ce to nepatří do dávné minulosti: Ježíš koná totéž novým způsobem i dnes a stále znovu. Ve křtu na nás Ježíš dovršil toto gesto dotyku a řekl nám: Effatha – otevři se!, aby nás učinil schopnými uslyšet Boha, a tak nám daroval schopnost mluvit s Bohem. Ale na tomto úkonu, svátosti křtu, není nic magického. Křest otevírá cestu. Uvádí nás do společenství slyšících a hovořících – do společenství s Ježíšem samým, který jako jediný viděl Boha a tak o něm mohl vyprávět (srov. Jan 1,18). Skrze víru nám chce dát účast na svém vidění Boha, na svém slyšení a na svém rozmlouvání s Otcem. Cesta pokřtěného se musí stát procesem růstu, v němž vrůstáme do života s Bohem, a tak získáváme i jiný pohled na lidi a na stvoření.

Evangelium nás vybízí, abychom si opět uvědomili, že máme deficit ve schopnosti vnímání – nedostatek, který nejprve vůbec nepocítujeme, protože všechno ostatní se podbízí jako naléhavější a rozumnější; vždyť vše jde zdánlivě dál jako normálně, i když už nemáme uši a oči pro Boha a žijeme bez něho. Půjde to však skutečně dál jen tak, když z našeho života, z našeho světa vymizí Bůh?

Krista poznávat, uvěřit mu a milovat ho

Než budeme v této otázce pokračovat, chtěl bych vám vyprávět své zkušenosti ze setkání s biskupy z celého světa. Katolická církev v Německu vyniká svými sociálními aktivitami, svou ochotou pomáhat, kde je třeba. Když přijedou biskupové na návštěvu Ad limina, naposledy to byli někteří z Afriky, vždy znovu mi vyprávějí s velikou vděčností o velkorysosti německých katolíků a prosí mne, abych toto poděkování předal. I biskupové z baltských zemí, kteří u mne byli posledně, mě informovali, jak znamenitě jim němečtí katolíci pomáhali při obnově jejich kostelů, těžce poničených za mno-

Mše svatá na volné ploše nového výstaviště v Mnichově, pohled na hlavní oltář

ho desetiletí komunistické vlády. Jednou se však jeden africký biskup zmínil: „Když v Německu předložím sociální projekty, hned mám otevřené dveře. Ale když přijdu s projektem evangelizace, narážím spíše na zdrženlivost.“ Zřejmě u mnoha lidí převládá názor, že sociální projekty je třeba podporovat s maximální prioritou; věci, které mají něco společného s Bohem nebo dokonce s katolickou vírou, jsou přece spíše jen dílčí a vůbec ne tak důležité. A přece je to právě zkušenost těchto biskupů, že evangelizace musí jít jako první; že je třeba Boha Ježíše Krista poznat, uvěřit mu, milovat jej. On musí obrátit srdce, aby pak i sociální věci mohly jít kupředu; aby nastalo smíření; aby se například boj proti Aids mohl zaměřit na opravdové příčiny do hloubky a aby péče o nemocné byla uskutečňována s potřebným zájmem a láskou. Sociální záležitosti a evangelium nelze od sebe oddělit. Pokud lidem přinášíme jenom znalosti, dovednosti, technický um a přístroje, dáváme moc málo. Pak se velmi rychle dostanou do popředí techniky

násilí a schopnost ničit a zabíjet se stane nejdůležitější schopností jak dosáhnout moci, která pak někdy jednou má přinést spravedlnost – a přece ji přinést nemůže: takto se pořád jen vzdalujeme od smíření, od společného úsilí o spravedlnost a lásku. Měřítka, podle nichž technika vstupuje do služby spravedlnosti a lásky, se ztrácejí; jenže tato měřítka jsou rozhodující: měřítka, která nejsou jen teorií, ale která osvěcují srdce a tím přivádějí rozum a činy na správnou cestu.

Národy Afriky a Asie sice obdivují naše technické výkony a naši vědu, ale současně se hrozí takového druhu rozumového uvažování, které Boha totálně vytlačuje ze zorného úhlu člověka, a přitom to považuje za nejvyšší stupeň moudrosti, a které někdo chce vnutit jejich kulturám. Skutečné ohrožení své identity nespátřují v křesťanské víře, ale v pohrdání Bohem a v cynismu, který zesměšňování posvátného považuje za právo na svobodu projevu a užitek ve prospěch budoucích úspěchů ve výzkumu povyšuje na rozhodující etické měřítko.

Milí přátelé! Tento cynismus není žádným druhem tolerance ani kulturní otevřenosti, na kterou čeká mnoho národů a kterou si všichni přejeme. Tolerance, kterou nutně potřebujeme, v sobě nese úctu k Bohu – úctu k tomu, co je druhým lidem svaté. Tato úcta k posvátnému druhých lidí předpokládá, že se sami opět naučíme účtět k Bohu. Tato úcta může v západním světě znovu ožít jedině tehdy, vyrosteli znovu víra v Boha, bude-li Bůh pro nás a v nás opět přítomný. Tuto víru nikomu nevnučujeme. Takový druh proselytismu je v rozporu s křesťanstvím. Víru může člověk přijmout jen svobodně. Ale apelujeme na svobodu všech lidí, aby se otevřeli Bohu; aby jej hledali; aby mu dopřáli sluchu. My, kteří jsme tady, prosíme Pána z celého srdce, aby nám znovu řekl – Effatha; aby uzdravil naši nedoslechavost k Bohu, k jeho působení a k jeho slovu, aby nám dal schopnost vidět a slyšet. Prosíme jej, aby nám pomohl opět najít slovo modlitby, k němuž nás zve v liturgii; jehož abecedu nám daroval v modlitbě Otče náš.

Svět potřebuje Boha. My potřebujeme Boha. Kterého? V prvním čtení říká prorok utlačovanému lidu: Bůh přichází s pomstou. Můžeme si domyslet, jak si to lidé představovali. Ale prorok sám pak říká, v čem tato pomsta spočívá: v uzdravující dobrotě Boží. Definitivní výklad prorokových slov najdeme u toho, jenž zemřel na kříži – u Ježíše, vtěleného Syna Božího. Jeho „pomstou“ je kříž: „NE“ k násilí a „láska až do krajnosti“. Tohoto Boha potřebujeme. Respekt k jiným náboženstvím a kulturám ani úctu k jejich víře nezraňujeme, když nahlas a jednoznačně vyznáváme víru v Boha, který proti násilí staví své utrpení; který proti Zlu a jeho moci staví jako hranici a překážku své milosrdenství. Jeho prosíme, aby byl mezi námi a aby nám pomáhal být jeho věrohodnými svědky. Amen.

První velká mše

Již svým prvním vystoupením uvnitř města Mnichova získal si papež velké sympatie. Mnoho těch, kteří dříve vystoupili z Církve nebo se od ní hodně vzdálili, využilo zbylých vstupenek a zúčastnili se velké bohoslužby pod širým nebem na nové veletržní pláni.

V neděli dopoledne se ukázalo, že tato pláň přilákala i mnoho evangeliků. „Bydlíme zde v Haaru, přímo naproti. Jsem evangelička, ale je mi jasné, že dnes musím být zde, a stejně tak mým přátelům,“ vysvětluje Elfriede H. (55 let). Ukázala na svůj doprovod a řekla: „Nemyslím tak na to, co nás rozděluje, ale všechny křesťany musí držet pohromadě jeden. Pro mě je papež představitel Ježíše, víte, jak to myslím.“

Mezi „poutníky cyklisty“, kteří přijeli v 6.15 na místo míru, byli mladí manželé z Kolumbie, kteří přistáli v Německu v Erdingu takřka současně s papežem: „Viděli jsme jeho přilet na obrazovce a hned jsme cítili: Když papež slaví v neděli mši, musíme být bezpodmínečně u toho!“

Jeden důchodce řekl: „Jsem tady, protože není možné žít bez víry ve vyšší smysl. Když se mě známí ptali, proč sem chci jít, řekl jsem jim: – Papež mě pře-

svědčuje. Má vyzařování, které mě nemůže nepřitahovat.“

Kristián S. je tvůrce webových stránek. Již před mnoha roky vystoupil z Církve, protože „mnoho bojoval proti úřed-

Papež Benedikt XVI. pronáší homilii během nedělní slavnostní mše svaté

ní církvi“. Ale příjezd papeže chtěl přesto vidět, a proto zamířil v sobotu na Ludwigstrasse „přímo tam, odkud musel přijet papamobil. Ale všechno proběhlo velice rychle, proto jsem spěchal na Odeonplatz, abych ho aspoň slyšel a viděl. Tento papež není vůbec dotěrný. Je velice upřímný, a to přitahuje.“ Na papežskou mši nešel, to by bylo přece jen příliš. Ale když se na to díval v televizi, „musel prostě plakat, i když neví proč“.

Již od 4 hodin ráno na prostranství Neu Messe, kde se konala nedělní eucharistie slavená Benediktem XVI., začaly se shromažďovat zástupy lidí, kterých se tu před začátkem bohoslužby nakonec sešlo kolem 250 tisíc. Svatý otec hned po svém příjezdu na Neu Messe nejprve ve známém papamobilu objel všechny sektory, aby pozdravil účastníky mše svaté. Koncebrovalo 60 biskupů a 10 kardinálů, mezi nimi např. kard. Lustiger, kard. Dziwisz, kard. Etsou z Konga a pražský arcibiskup, kard. Vlč. Zakusit posvátnou atmosféru místa setkání s Kristovým náměstkem přijelo do Mnichova i nemálo krajanů z Čech.

Mši svatou doprovázel spolu s orchestrem více než třistačlenný sbor, skládající se z mužů, žen a dětí katedrálního mnichovského chóru, v jehož podání zazněly skladby Mozarta, Bacha, Scarlatiho a Orlanda di Lasso. Mši svatou zahájil v 10 hodin dopoledne hlas zvonu jménem Benedikt, přivezený ze semináře města Traunstein, kde v mládí Benedikt XVI. studoval.

(Radio Vaticana)

Posilni naši víru

Na 3000 lidí a 400 dětí, které letos přistoupily poprvé k prvnímu svatému přijímání, sešlo se se svými rodiči a katechety v dómu Panny Marie v Mnichově k večerní pobožnosti.

věkem pravdy a dobroty – člověkem, ze kterého vyzařuje dobrota, dobrota samotného Boha.“

Svatý otec požádal rodiče, aby navštěvovali nedělní bohoslužby a pěstovali domácí modlitbu: „Prosím, choďte s dětmi do kostela na nedělní eucharistickou slavnost. Uvidíte: není to žádný ztracený čas, drží rodinu správně pohromadě a dává jí její středobod. Neděle se stane krásnější, celý týden se stane krásnější, když spolu navštívíte bohoslužby. A prosím, modlete se spolu doma: při jídle, před spaním.“

Modlitba přivádí lidi nejen k Bohu, ale i k sobě navzájem. „Je to síla pokoje a radosti. Život rodiny se stane slavnostnější a větší, když je Bůh u toho a jeho blízkost se oživuje modlitbou.“ Katechety vyzval, aby vysvětlovali dětem, že „všechny odpovědi, které nevedou až k Bohu, jsou příliš krátké“.

Na závěr položilo 400 prvokomunikantů na oltář, symbol Krista, květinové věnce, které připravilo zahradnictví v ústavě pro postižené v Schönbrunnu, okres Dachau.

Po krátké modlitbě před svatostánkem odebral se Svatý otec do krypty, kde se modlil u hrobů zesnulých arcibiskupů své domovské diecéze. Jsou zde pochováni kardinálové Döpfner a Faulhaber, který mu v domě ve Freisingu v roce 1971 udělil kněžské svěcení. Pak se Svatý otec s hlubokým úsměvem ve tváři a za stálého žehnání odebral do presbytáře.

Kardinál Wetter ve svém uvítání představil přítomné jako rozhodné Cooperatores veritatis - spolupracovníky pravdy, kteří podávají svědectví, že dále předávají víru, jak to slíbili při křtu. „Tuto službu chceme dále vykonávat v jednotě s Vámi.“ V tomto smyslu požádal jeden z přítomných jménem všech: „Posilni naši víru!“

Po modlitbě nešpor přistoupil papež Benedikt k ambonu a povzbudil všechny, aby se stali „lidmi podle Božích měřítek“. Vysvětlil, že křestní roucho a bílý oděv prvokomunikantů připomínají tuto velkou důstojnost a současně říkají: „Životem s Kristem a ve společenství věřících Církve, staň se jasným člověkem, člo-

Setkání s dětmi provázela velká srdečnost a radost, každý se chtěl Svatého otce alespoň dotknout...

Nešpory s řeholníky a seminaristy

Cestou k bazilice sv. Anny nedbal Benedikt XVI. na nelihost bezpečnostních orgánů, snažil se co největšímu počtu krajanů podat svou ruku a věnoval jim tolik času, že ho musel sekretář naléhavě požádat, aby vstoupil konečně do baziliky. S dojetím předstoupil před sochu Panny Marie, která sem byla přenesena z poutního chrámu. Diecézní biskup Wilhelm Schraml pozdravil papeže jako „prvního, který se klaní našemu Pánu“.

Ve své promluvě zdůraznil papež nutnost osobního, vnitřního vztahu k Bohu jako předpokladu pro naplněný život následování Krista. Vyzval, abychom na tomto milostném místě svatě Anny, v jejím domě, kde uzrálo největší povolání dějin spásy, přemýšleli o „významu vlastního povolání“.

Na všech kontinentech je velká žeň, která papeži velice leží na srdci, ale dělníků je málo. „Shromáždili jsme se, abychom prosili Pána: Žeň čeká na své pracovníky. Pošli pracovníky na svou žeň!“

Naléhavě papež prosil: „Je nedostatek lidí, kteří jsou ochotni stát se spolupracovníky na žni.“ Tito spolupracovníci nepo-

třebují vědět všechno možné, ale musí být „ukazateli života v plnosti“. K tomu je potřebná otevřenost: „Dovol, aby tebou otrásl soucit!“ říká Benedikt XVI. Ve své úvaze upozornil také na rostoucí strach a bojácnost, pro kterou existuje jen andělova odpověď, kterou řekl již Marii: *Neboj se!*

Benedikt XVI. se zeptal přítomných: „Kam jdeme, když řekneme Pánu na jeho volání Ano?“ V této souvislosti poukázal na oba póly, které uvádí evangelista Marek: Jde o to, být u něho a jako jeho vyslanec být na cestě k lidem. „To spolu souvisí, to je podstata kněžství a řeholního života. Kdo je u něho, musí to předávat dál.“

Eucharistii, Nejsvětější Svátost, nazval „skrytým pokladem“. V Hostii je Ježíš skutečně přítomen a „je pro nás vždy dostupný“. Na závěr vyzval Svatý otec všechny, aby se modlili k svatému Konrádovi, „měli pohled upřený na Pána a nesli Boží lásku lidem“.

Po nešporách se zapsal v bazilice do Zlaté knihy města Altöttingu, kterou mu předložil starosta Herbert Hofbauer. Pak se odebral do svého rodiště Markt am Inn.

Papež Benedikt XVI. pronášející homilii během nedělní slavnostní mše svaté

Papež v Bavorsku

Papež přijel do Německa jako angažovaný nástupce apoštola Petra povzbudit křesťany, aby byli vždy a všude věrohodnými svědky Ježíše Krista, sloužili evangelizaci a usilovali, aby Bůh v Ježíši Kristu vstoupil znovu ve známost, aby se stal obsahem víry, byl milován a přiváděl srdce k obrácení.

„Víra,“ řekl papež v úterý na Islingerském poli, „je totiž prosta. Věříme v Boha, původce a cíl lidského života. Boha, který vstoupil mezi nás lidi, je na-

šim původem i naší budoucností. Proto je víra vždy současně nadějí, jistotou, že máme budoucnost a neupadneme do prázdnoty. A víra je láska, protože Boží láska nás chce nakazit. To je to první: věříme v Boha, který se jmenuje naděje a který se jmenuje láska.“

S tímto vyznáním se pojí další otázka, která před námi vyvstává a která se týká obrazu Boha: „Svět potřebuje Boha. My potřebujeme Boha. Jakého Boha?“ ptal se papež v Mnichově na veletržní pláni. Na univerzitě v Řeznu řekl, že stojíme na rozcestí a že otázka po pravém obrazu Boha rozhodne o tom, jak se bude dále vyvíjet Evropa.

Jakého Boha? – ptal se papež v Mnichově i v Řeznu. Bůh, který je nezbytný, je „tvořivý duch, kterému dáváme také titul tvořivý rozum“. Svatý otec ve svých úvahách stále zaměřuje svůj zřetel na tohoto Boha a pomáhá posluchačům, aby se k tomuto božskému tajemství krok za krokem přibližovali podle jeho mystagogického návodu:

Tak již v neděli v prvním čtení zazněla prorokova slova: „Přijde Boží pomsta.“ Toto místo komentuje Benedikt XVI. těmito slovy: „Snadno se domyslíme, jak si to lidé představují. Ale sám prorok nám pak říká, v čem tato pomsta spočívá: totiž v uzdravující Boží dobrotě.“ A pokračuje: „Konečný výklad prorokova slova najdeme u toho, který pro nás zemřel na kříži – u Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, který se na nás tak naléhavě dívá. Jeho »pomsta« je Kříž: Ne! k násilí, ale láska až do konce. Tohoto Boha potřebujeme.“

Bůh, tvořivý rozum, se projevuje dobrotou a láskou a ukazuje se tak, že „přijal lidskou tvář, aby nás vykoupil“. Papež zdůrazňoval v minulých dnech, že strach a úzkost před tímto vtěleným Bohem pramení v neznalosti o zjevení toho, jehož láska nás chce nakazit.

Jeho teologické reflexe na řezenské univerzitě ukazují jeho hlubokou starost z pokusů pomocí určitých obrazů Boha a z interpretace jeho vůle ospravedlnovat použití násilí: „Na tomto místě se ocitáme na rozhraní v chápání Boha a tím i konkrétního uskutečňování náboženství, a to pro nás dnes představuje výzvu.“

Vzhledem k četným otázkám a úvahám, které vyvolává mezináboženský dialog, řekl Benedikt XVI. v neděli povzbudivá slova: „My neporušujeme úctu k jiným náboženstvím a kulturám, my neporušujeme úctu k jejich víře, když hlasitě a jednoznačně vyznáváme Boha, který proti násilí postavil své utrpení, který vytyčil jako hráz k překonání zla a jeho moci své milosrdenství.“

Agentura ZENIT

U Matky Boží

V nejvýznamnějším německém poutním místě v Altöttingu slavil Benedikt XVI. mši svatou pod azurovým nebem za účasti 60 000 věřících.

Již při prvních pozdravných slovech obrátil Svatý otec zrak přítomných k Panně Marii, která nám dovoluje, abychom tu „byli doma“. Ve svém kázání věnoval pozornost scéně na svatbě v Káně, kde Ježíš na její prosbu proměnil vodu ve víno.

Maria ví, co to znamená nechat Pána působit. „Učinit Boha velkým znamená dát mu prostor ve světě, ve svém životě, vpustit ho do naší doby, do našeho konání – to je nejhlubší smysl pravé modlitby.“ Kde se Bůh stává velkým, „tam člověk není malý: i člověk se stává velkým a svět se stává jasným“. Benedikt XVI. popsal Pannu Marii jako dobrotivou ženu, ochotnou k pomoci a vybavenou „mateřskou bdělostí“. K tomu ještě přistupuje aspekt, který snadno přehlídíme: „Maria všechno přenechává Pánu... To je její trvalý základní postoj. Tak nás učí modlit se. Nejde o prosazování naší

vůle a našich přání. Jakkoliv jsou důležitá, jsou jednostranná – jde o to, abychom přenechali Bohu, co chce udělat.“

Toto bezvýhradné „Ano“ k Boží vůli vytváří podle Benedikta XVI. hlubokou jednotu mezi Matkou a Synem. To, co Maria a Ježíš vykonají v nejhlubší jednotě, je ono dvojí Ano, které se uskutečnilo při vtělení.

Na závěr připomněl nástupce sv. Petra skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii, ve které Pán na přímluvu své Matky a na přímluvu Církve předjímá ustavičně svou „konečnou hodinu“, svůj opětovný návrat.

„Tak se chceme dát vést Marii, milostnou Matkou z Altöttingu, Matkou všech věřících, k Ježíšově hodině. Prosme ho o dar, abychom ho stále více poznávali a rozuměli mu.“

Po bohoslužbě šel papež v procesi k nové adorační kapli, aby ji požehnal.

Papež Benedikt XVI. při slavnostní mši svaté v Altöttingu

Homilie

Drazi bratři a sestry! V prvním čtení, resp. sponzoriu a evangeliu z tohoto dne se třikrát v různých souvislostech setkáváme s Marií, Matkou Páně, jakožto osobou, která se modlí. Ve Skutcích apoštolů ji nacházíme ve společenství apoštolů, kteří se shromáždili ve Večeřadle a vyzývají Pána, který vstoupil k Otci, aby splnil svůj příslib: *Budete pokřtěni Duchem Svatým za několik málo dní* (Sk 1,5). Maria vede Církev, která se rodí v modlitbě; je jakoby zosobněním modlící se Církve. A tak také spolu s velkým společenstvím svatých a v jejich středu stojí dnes znovu před Bohem a přimlouvá se za nás u svého Syna, aby znovu seslal svého Ducha na Církev a svět a obnovil tvář země.

Odpověděli jsme na toto čtení tím, že jsme spolu s Marií zazpívali velkolepý hymnus, který zapěla, když jí Alžběta pro její víru nazvala blahoslavenou. Je to modlitba dikůvzdání, radosti Bohu, dobrořečení za jeho velké činy. Základní tón tohoto hymnu vysvítá hned z prvního slova: „Magnificat anima mea – tzn. Činí Pána velikým“. Činit Boha velikým znamená dávat mu prostor ve světě, ve vlastním životě, dát mu vstoupit do svého času a do našeho jednání: to je nejhlubší podstata pravé modlitby. Kde se Bůh stává velkým, tam se člověk nestává malým: tam se také člověk stává velkým a svět jasným.

Mateřská starostlivost

V úryvku z evangelia se Maria obrací na svého Syna s prosbou ve prospěch přátel, kteří se ocitají v těžkostech. Na první pohled to může vypadat jako zcela lidský rozhovor mezi Matkou a Synem, a on to také je rozhovor plný lidskosti. Nicméně Maria se obrací na Ježíše nejen jako na člověka, na jehož fantazii a ochotu pomoci spoléhá. Ona svěřuje lidskou potřebu jeho moci – moci, která se vymyká lidské dovednosti a schopnosti. V rozmluvě s Ježíšem ji tak vi-

díme skutečně jako Matku, která prosí a přimlouvá se. Stojí za to zaposlouchat se trochu hlouběji do tohoto úryvku evangelia. To proto, abychom lépe pochopili Ježíše i Marii, ale také právě proto, abychom se od Marie naučili správné modlitbě. Maria se neobrací na Ježíše s vlastní prosbou. Říká jenom: „Už nemají víno“ (Jan 2,3). Svatby ve Svaté zemi trvaly celý týden, účastnila se celá obec a spotřebovalo se tedy velké množství vína. Novomanželé se nyní ocitají v těžkostech a Maria to prostě Ježíšovi řekne. Neříká Ježíši, co by měl dělat. Neprosí o něco určitého a už vůbec ne, aby udělal zázrak a opatřil víno. Prostě svěřuje záležitost Ježíšovi a ponechává na něm, co udělá. V prostých slovech Ježíšovy Matky tak vidíme dvě věci: na jedné straně citlivou starostlivost o lidi, mateřskou pozornost, s jakou vnímá u druhých obtížnou situaci; vidíme její srdečnou dobrotu a její ochotu pomáhat. K této Matce putují celé generace lidí sem do Altöttingu. Jí svěřujeme naše starosti, potřeby a trápení. Je to pomáhající dobrota Matky, které se svěřujeme a kterou zde v Písmu svatém vidíme poprvé. Avšak k tomuto prvnímu, nám všem velmi důvěrně známému aspektu se poji ještě jeden, který snadno přehlídíme: Maria přenechává všechno Pánu. V Nazaretu odevzdala svou vůli do vůle Boží: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“ (Lk 1,38). To je její trvalý základní postoj. A takto nás učí modlit se: abychom nechtěli prosadit u Boha naši vůli a naše přání, ať se nám jeví jakkoliv důležitá, ale ponechali na něm, co on udělá. Od Marie se učíme dobrotě, připravené pomáhat, ale také s pokorou a velkodušností přijímat Boží vůli a důvěřovat a věřit Bohu, že jeho odpověď, ať bude jakákoliv, bude pro nás skutečně tím nejlepším.

při mši svaté Altöttingu

Maria v dějinách spásy

Myslím, že toto chování a tato slova Mariina můžeme velmi dobře pochopit. O to těžší naopak nám připadá porozumět Ježíšově odpovědi. Už oslovení se nám nelíbí: „Ženo“ – proč neřekne: matko? Toto oslovení ve skutečnosti vyjadřuje Mariino postavení v dějinách spásy. Poukazuje na budoucnost, na hodinu ukřižování, kdy jí Ježíš řekne: „Ženo, to je tvůj syn – synu, to je tvá matka!“ (srov. Jan 19,26–27). V předstihu tak poukazuje na okamžik, kdy tuto Ženu, svou Matku, učiní matkou všech svých učedníků. Na druhé straně toto oslovení připomíná zprávu o stvoření Evy: Adam se jako lidská bytost uprostřed stvoření při všem jeho bohatství cítil osamocen. Je proto stvořena Eva a v ní nachází družku, po níž toužil, a nazve ji „žena“. V Janově evangeliu tak Maria představuje novou, definitivní ženu, družku Vykupitele, naši Matku: oslovení zdánlivě nezdvořilě naopak vyjadřuje velikost jejího poslání.

Ježíšova hodina

Ještě méně se nám však líbí to, co pak Ježíš v Káni řekne Marii: „Co mi chceš, ženo?“ Doslova to zní: Co mám s tebou co do činění? Ještě nepřišla moje hodina. Chtěli bychom namítnout: Máš s ní mnoho co do činění. To ona ti dala tělo a krev, tvé tělo. A nejenom tělo: svým „ano“ vycházejícím z hloubi srdce, svou mateřskou láskou tě uvedla a zapojila do života a do společenství lidu Izraele. Mluvili takto s Ježíšem, jsme však již na správné cestě k pochopení jeho odpovědi. Poněvadž to všechno nám má připomenout, že při Ježíšově vtělení jsou dva dialogy, které k sobě patří a které se spolu spojují. Je to nejdříve dialog, který Maria měla s Archan-

dělem Gabrielem a ve kterém říká: „*At se mi stane podle tvého slova*“ (Lk 1,38).

K tomu však existuje paralela tak říkajíc vnitrobožského dialogu, o kterém vypráví list k Židům, když říká, že slova žalmu 40 se stala rozhovorem mezi Otcem a Synem, ve kterém se jedná o vtělení. Věčný Syn říká Otci: „*Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. Tady jsem..., abych plnil, Bože, tvou vůli*“ (Žid 10,5–7; srov. Ž 40,6–8). Toto Synovo „ano: přicházím, abych plnil tvou vůli“ a Mariino „ano – *At se mi stane podle tvého slova.*“ – Toto dvojí „ano“ se tak stává jediným „ano“, a tak se v Marii Slovo stává tělem. V tomto dvojím „ano“ Synova posluš-

ce nacházíme řešení. Směřovat k tomuto bodu se musíme stále znovu učit. Odtud plyne odpověď na naše otázky.

V tomto smyslu také porozumíme druhé části Ježíšovy odpovědi: „*Ještě nepřišla má hodina.*“ Ježíš nejedná nikdy pouze sám od sebe; nikdy nejedná tak, aby se navenek zalíbil. Jedná vždy podle Otce, a právě to ho spojuje s Marií, protože tam do této jednoty vůle s Otcem chtěla i ona vložit svou prosbu. Proto po Ježíšově odpovědi, která tuto prosbu jako by odmítá,

V Řeznu

V Řeznu slavil papež eucharistii, které se účastnilo na čtvrt milionu věřících, na Islingském poli. Pak navštívil univerzitu v Řeznu, kde kdysi osm let vyučoval. Pronesl zde projev na téma „Víra, rozum a univerzalita – vzpomínky a reflexe“. Pak za velkého jásotu lidu projel v papamobilu starým městem ke kostelu sv. Oldřicha vedle dómu, kde se setkal s vysokými zástupci církevních společenství a křesťanských církví, aby spolu s představiteli pravoslavné, protestantské a židovské obce slavil ekumenické nešpory.

Ve své promluvě vyzval křesťany, aby se „obrátili k Pánu i k sobě navzájem“. Je důležité,

abychom náš obraz Boha vyjadřovali celistvě a nikoliv útržkovitě. Aby tento společný základ byl stále silnější, o to se musíme modlit.

Swědectví pro Krista znamená dnes především vysoko pozvednout ta měřítka, která činí život životem. Papež vyzval křesťany, aby „zviditelnili ta měřítka správného života, která nám vzešla z Ježíše Krista“.

K „přátelům z různých reformačních tradic“ promlouval papež o ztrátě vědomí hříchu, které způsobil náš oslabený vztah k Bohu: „*Naší první úlohou musí být znovu objevit ve svém životě živého Boha.*“

může překvapivě a prostě říci služebníkům: „*Udělejte všechno, co vám řekne!*“ (Jan 2,5). Ježíš nedělá nějaký zázrak, nehraje si se svou mocí v nějaké zcela soukromé záležitosti. Nikoliv. Dává vzniknout znamení, kterým ohlašuje svou hodinu, hodinu svatby, hodinu sjednocení mezi Bohem a člověkem. On

jednoduše „nedělá“ víno, ale proměňuje lidskou svatbu na obraz božské svatební hostiny, ke které zve Otec prostřednictvím Syna a ve které On dává plnost dobra, jaké představuje plnost vína. Svatba se tak stává obrazem onoho okamžiku, ve kterém Ježíšova láska jde až do krajnosti, dá roztrhat své tělo, a tak se nám jednou provždy daruje, jednotu s ním se stává svatbou mezi Bohem a člověkem. Hodina kříže, hodina, ze které vychází Svátost, ve které nám skutečně vkládá s masem i krví své tělo do našich rukou a do našeho srdce – to je hodina svatby. A tak je skutečně božským způsobem vyřešena okamžitá nouze a počáteční otázka je tak daleko překročena. Ježíšova hodina ještě nepřišla, ale ve znamení proměnění vody ve víno, ve znamení slavnostního daru má již jeho hodina své předznamenání.

Jeho „hodina“ je Kříž. Jeho definitivní hodinou bude jeho opětovný návrat. Právě tuto konečnou hodinu neustále předchází v nejsvětější Eucharistii, ve které vždy již nyní přichází. A stále znovu tak činí na přímluvu své Matky, na přímluvu Církve, která jej vzývá v eucharistické modlitbě: „*Přijď, Pane Ježíši!*“ V kánonu Církve vždy znovu prosí o anticipaci této hodiny, prosí, aby přišel již nyní a daroval se nám. A tak se chceme nechat vést Marií, milostnou Matkou z Altöttingu, Matkou všech věřících, k Ježíšově hodině. Proseme ho o dar, abychom jej stále více uznávali a chápali. A nepřipustíme, aby se přijímání omezovalo pouze na okamžik svatého přijímání. On zůstává přítomen ve Svaté Hostii a stále nás očekává. Adorace Pána v Eucharistii nalezla v Altöttingu nový útulek ve Staré pokladnici. Maria a Ježíš patří k sobě. Jejím prostřednictvím chceme setrvávat v rozhovoru s Pánem a učit se tak lépe jej přijímat. Svatá Matko Boží, pros za nás, jako jsi v Káni prosila za manžele! Stále znovu nás přiváděj k Ježíši! Amen.

Drazí bratři a sestry! Shromáždili jsme zde – pravoslavní křesťané, katolíci, protestanti a židovští přátelé, abychom společně zpívali večerní chvály. Jádrem této liturgie jsou žalmy, v nichž se setkává Starý i Nový zákon a naše modlitba se pojí s Izraelem, který věří a žije v naději. Toto je hodina vděčnosti za to, že se můžeme takto společně modlit a takto obrátni k Pánu můžeme zároveň růst v jednotě mezi sebou.

Mezi účastníky těchto nešpor bych rád srdečně pozdravil zejména představitele pravoslavné Církve. Považuji již odedávna za velký dar Prozřetelnosti, že jsem jako profesor v Bonnu mohl poznat a zamilovat si pravoslavnou církev, abych tak řekl, osobně, tzn. v osobách dvou mladých archimandritů, kteří se pak stali metropolity, Stylianos Harkianakis a Damaskinos Papandreou. V Řeznu, díky iniciativě biskupa Grabera, k tomu přistoupila další setkání: na symposiích ve „Spindlhofu“ a díky stipendistům, kteří zde studovali. Jsem šťasten, že mohu znovu vidět tváře, které důvěrně znám, a oživit stará přátelství. Za několik dní bude v Bělehradě znovu zahájen teologický dialog o základním tématu koinonie v jejích dvou dimenzích, které první list Janův uvádí hned na začátku v první kapitole. Naše koinonia je především společenství s Otcem a jeho Synem, Ježíšem Kristem v Duchu Svatém; je to společenství se samotnou Boží Trojicí, které umožnil Pán prostřednictvím svého vtělení a skrze vylití Ducha. Toto společenství s Bohem vytváří pak také koinonii mezi lidmi jakožto účast na víře apoštolů a jako společenství ve víře – společenství, které se v Eucharistii stává „tělesným“ a buduje jedinou Církev překračující všechny hranice (srov. 1 Jan 1,3). Doufám a modlím se, aby tyto rozhovory přinesly plody a aby společenství s živým Bohem, který nás spojuje, jakož i společenství mezi námi ve

My jsme uvěřili v lásku

Promluva Benedikta XVI. na ekumenickém setkání v Řeznu 12. září 2006

víře předané od apoštolů se prohloubilo a dozrálo k plné jednotě, ze které svět bude moci poznat, že Ježíš Kristus je opravdu Bohem poslaný Syn Boží, Spasitel světa (srov. Jan 17,21). „Aby svět uvěřil“, je nezbytné, abychom byli jedno: vážnost tohoto úsilí musí oduševňovat náš dialog.

Zdravím ze srdce také přátele z různých reformačních tradic. I v této souvislosti se mi vybavuje mnoho důvěrných vzpomínek: vzpomínky na přátele z kroužku Jäger-Stählin, kteří již zesnuli; s těmito vzpomínkami se mísí vděčnost za setkání této chvíle. Samozřejmě, myslím zejména na onen proces, vedoucí až památnému setkání se zesnulým biskupem Hanselmanem zde v Řeznu; setkání, které mohlo podstatně přispět k dosažení společného prohlášení. Jsem rád, že mezitím

také „Světová federace metodistických církví“ toto prohlášení přijala za své. Dosažená shoda v otázce ospravedlnění zůstává pro nás velkým závazkem, který ve skutečnosti ještě není zcela naplněn: v teologii je ospravedlnění podstatným tématem, ale v životě věřících – zdá se mi – dnes málo přítomné. I když se v důsledku dramatických událostí naší doby ukazuje téma vzájemného odpuštění v celé své naléhavosti, protože máme zapotřebí především odpuštění Boží, bývá ospravedlnění Jeho prostřednictvím sotva vnímáno. Skutečnost, že před Bohem jsme opravdu dlužníky a že hřích je realitou, která může být překonána jen Boží iniciativou, už v moderním povědomí z velké části nevystupuje. V pozadí tohoto oslabení tématu ospravedlnění a odpuštění hříchů stojí v posledku oslabení našeho vztahu k Bohu. Proto bude možná našim prvním úkolem znovu objevit živého Boha v našem životě.

Vidět Boha

Naslouchejme nyní s tímto úmyslem tomu, co nám chtěl před chvílí říci svatý Jan v bib-

lickém čtení. Chtěl zdůraznit zvláště tři tvrzení tohoto bohatého a složitého textu. Ústředním tématem celého listu je verš 15: „Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on zůstává v Bohu“ (1 Jan 4,15). Znovu, stejně jako předtím ve 2. a 3. verši čtvrté kapitoly Jan zdůrazňuje vyznání jako to, co vystihuje nás jakožto křesťany: tzn. víra ve skutečnost, že Ježíš je Syn Boží, který přišel v těle. „Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu,“ čteme v závěru prologu čtvrtého evangelia (Jan 1,18). Kdo je Bůh, to víme od Ježíše Krista: od jediného, který je Bůh. Jeho prostřednictvím vstupujeme do kontaktu s Bohem. V době mezináboženských setkání jsme snadno pokoušeni trochu toto vyznání zmírňovat nebo jej dokonce skrývat. Tím však neposloužíme setkání, ani dialogu. Pouze tím činíme Boha méně dostupným pro druhé i pro nás samotné. Je důležité, abychom náš obraz Boha přinesli do diskuse úplně a nejenom zlozkovitě. Abychom toho byli schopni, musí naše osobní společenství s Kristem a naše láska k němu růst a prohlubovat se. V tomto našem společném vyznání a v tomto našem společném úkolu mezi námi neexistuje žádné rozdělení. Chceme se modlit, aby tento společný základ stál více silil.

Potřeba svědectví

Tím se ocitám již v jádru druhého argumentu, kterého jsem se chtěl dotknout. Mluví se o něm ve 14. verši, kde čteme: „My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako Spasitele světa“ (1 Jan 4,14). Ústředním slovem této věty je martyrión – jsme svědky, svědčíme. Vyznání se musí stát svědectvím. Odvozené slovo martyr odkazuje na skutečnost, že svědek Ježíše Krista musí potvrdit své svědectví celou svojí existencí, životem a smrtí. Autor listu říká o sobě: „My jsme viděli.“ Protože viděl,

může být svědkem, ale předpokládá, že také my – následující generace – jsme schopni vidět, abychom mohli jako vidoucí vydat svědectví. Prosme tedy Pána, aby nás učinil vidoucími! Pomáhejme si vzájemně rozvíjet tuto schopnost, abychom pak mohli činit vidoucími také lidi naší doby, tak, aby i oni ve světě, který oni sami vybudovali, dokázali znovu objevit Boha! Aby bylo možné přez všechny historické bariéry znovu objevit Ježíše, Bohem poslaného Syna, v němž vidíme Otce. Ve verši 9 se říká, že Otec poslal Syna na svět, abychom měli život. Nemůžeme snad dnes konstatovat, že jediné skrze setkání s Ježíšem Kristem se život stane opravdu životem? Být svědkem Ježíše Krista znamená být svědkem zejména určitého způsobu života. Ve světě plném zmatků musíme nově vydávat svědectví o ukazatelích, které činí život opravdu životem. Tento důležitý úkol, společný všem věřícím, musíme plnit s velkou rozhodností. V této chvíli je na odpovědnosti křesťanů zviditelnit ony ukazatele spravedlivého života, které nám byly zjeveny v Ježíši Kristu. On na své životní cestě shrnul všechna slova Písma: „*Toho poslouchajte!*“ (Mk 9,7).

Uvěřit v lásku

Tím jsme dospěli až ke třetímu slovu v tomto čtení, které jsem chtěl zdůraznit: agape – láska. To je vůdčí slovo celého listu a zvláště úryvku, který jsme slyšeli. Agape neznamená nic sentimentálního a nic exaltovaného; je to něco naprosto střízlivého a realistického. Snažil jsem se to vysvětlit ve své encyklice „*Deus caritas est*“. Agape (láska) je opravdovou syntézou Zákona a Proroků. V ní je „rozvinuto“ všechno; všechno však musí být stále znovu rozvíjeno každý den. Ve verši 16 našeho textu se nalézá nádherné slovo: „*My jsme uvěřili v lásku.*“ Ano, v lásku člověk může věřit. Dosvědčujeme naši víru tak, aby se jevila jako síla lásky, „aby svět uvěřil“ (Jan 17,21). Amen!

Drazí přátelé! Tento starobylý dům Boží, bazilika Naší Paní „Stará Kaple“ byla nádherně zrestaurována a dostává dnes nové varhany, které budou nyní požehnány a slavnostně předány svému účelu: oslavě Boha a budování víry.

Jeden z kanovníků zdejší kapituly Carl Joseph Proske dal v 19. století podstatný podnět k obnově chrámové hudby. Gregoriánský zpěv a starobylá klasická polyfonie byly integrovány do liturgického dění. Péče o chrámovou liturgickou hudbu ve zdejším kostele měla svůj význam, který sahal za hranice tohoto regionu a učinil z Řezna centrum hnutí reformy chrámové hudby, jejíž vliv sahá až do přítomnosti.

Místo hodnotné hudby v liturgii

V konstituci o posvátné liturgii 2.vatikánského koncilu (Sacrosanctum Concilium) se praví, že „*bohoslužebný zpěv, vázaný na slova liturgie, tvoří nezbytnou nebo integrující součást slavné liturgie*“ (n.112). To znamená, že hudba a zpěv jsou něčím více než jen ozdobou kultu (dokonce i zbytečnou), ale samy jsou součástí liturgického dění. Slavnostní chrámová hudba spolu se sborem, varhanami, orchestrem a zpěvem lidu není nějakým přídatkem, který liturgii zarámuje a zpříjemní, ale je důležitou formou aktivní účasti věřících na bohoslužebném konání. Varhany jsou odedávna a právem označovány za královský hudební nástroj, protože přejímají všechny zvuky stvoření a jsou ozvěnou plnosti lidských pocitů. A navíc jako každá kvalitní hudba tím, že transcenduje nad všechno lidské, odkazuje k Bohu. Velká různost barev zvuků od nejtišších až po ohromující fortissimo z nich činí nástroj, který převyšuje všechny ostatní. Jsou schopny rozezvučet všechny oblasti lidského bytí. Četné možnos-

Papež žehná nové varhany

Promluva Benedikta XVI. při požehnání varhan v Řeznu 13. září 2006

ti varhan nám určitým způsobem připomínají Boží nezměrnost a velebnost.

Akordy Boží chvály

Žalm 150 hovoří o trubkách a flétnách, harfách a citerách, cimbálech a tympánech: všechny tyto hudební nástroje jsou vyzvány, aby přispěly ke chvále Boží Trojice. Varhany se svými četnými píšťalami a rejstříky musí tvořit celek. Pokud se tam či onde něco zasekne, je-li jedna píšťala rozladěna, slyší to v první chvíli snad jen cvičený sluch. Ale pokud je jich rozladěno více, pak se nesoulad zvětšuje a stává se nesnesitelným. Také píšťaly těchto varhan jsou vystaveny teplotním změnám a faktorům opotřebování. A to je obraz našeho společenství. Jako má ve varhanách ruka odborníka převádět disharmonie do souzvuku, tak musíme také v Církv-

vi v různosti darů a charismat nacházet za pomoci společenství víry stále nové akordy Boží chvály a bratrské lásky. Čím více se prostřednictvím liturgie necháme proměnit v Krista, tím více budeme schopni proměnit také svět tím, že z nás vyzařuje dobrota, milosrdenství a Kristova láska k lidem.

Velcí skladatelé svou hudbou chtěli každý svým způsobem nakonec oslavovat Boha. Johann Sebastian Bach napsal do titulu mnoha svých partitur píseň S.D.G. – „*Soli Deo Gloria – Jen k slávě Boží*“. Také Anton Bruckner psával na začátku slova „*Věnováno dobrému Bohu*“. Kéž všichni návštěvníci této nádherné baziliky prostřednictvím velkoleposti budovy i skrze liturgii, obohacenou harmonií nových varhan a slavným zpěvem, jsou vedeni k radosti z víry.

Pátý a předposlední den návštěvy Benedikta XVI. v Německu měl mít původně zcela soukromý charakter. Ale papež se sám postaral, stejně jako v předchozích dnech, o překvapení, nedbal na protokol a vyšel vstříc lidem. Se stovkou přítomných si potřásl rukou, za hlaholu zvonů s nimi promluvil několik slov a žehnal jim, bral do náruče děti a jedno z nich políbil na čelo.

Společně se svým bratrem Georgem pak za slavnostního hudebního doprovodu dechového souboru vstoupil do baziliky „Stará kaple“, kde se opět pozdravil v mnoha lidmi a přijímal od nich kytice květů.

Papež Benedikt XVI. pak požehnal nové varhany, které obdržely jeho jméno. V krátké promluvě přirovnal varhany, jejich mnohé píšťaly a rejstříky k cír-

kevnímu společenství: „*Jako u varhan musí jedna povolána ruka vždy znovu přivádět disharmonii k souzvuku, tak musíme v Církvi při mnoha darech a charismatech vždy zno-*

vu společenstvím víry nacházet souzvuk v Boží chvále a bratrské lásce.“

Odpoledne navštívil papež se svým bratrem hřbitov, kde jsou pochováni jejich rodiče a sestra. Benedikt XVI. označoval vždy Řezno za svou „pravou vlast“. Vyučoval zde osm let jako profesor teologie.

Biskup Giulio Sanguinetti ustanovil komisi, které uložil, aby vyslechla svědky a prozkoumala všechny písemnosti sluhy Božího, aby prošetřila všechna slova a události jeho života, které mohou potvrdit pověst svatosti. Byla to událost velice slavnostní, a to tím spíše, že den předtím se konalo v Krakově zahájení procesu blahořečení papeže Jana Pavla II. „Je to papež, který slovem i příkladem vlastního života více osvětlil skutečnost utrpení, které je třeba přijímat nikoliv jako zdroj zoufalství a životního bankrotu, nýbrž jako znamení Boží přítomnosti v životě, který – poznamenán stigmatem utrpení – může být poznamenán leskem vděčnosti.“ Podívejme se blíže na osobnost služebníka Božího Fausta Geie, který by se pro současného člověka poznamenaného utrpením fyzickým nebo duchovním měl stát vzorem jak přijímat utrpení a který pro mnoho lidí trpících v současném světě může být učitelem dobré modlitby. Učitelem modlitby tiché a pokorné, plné důvěry a oběti: modlitby v utrpení.

**„Nebyl poražen,
ale zvítězil v obdivuhodné
olympiádě utrpení“**

Fausto Gei přišel na tento svět 24. března 1927 v Brescii. V jeho rodině trvala po několik generací nenarušená křesťanská tradice, která má své kořeny v hluboce prožívané a praktikované zbožnosti. Po ukončení střední školy a složení maturity začal vytoužené studium na lékařské fakultě univerzity v Pavii. Fausto byl zdravý mládenec v dokonalé kondici, ale na konci druhého ročníku ho překvapila těžká choroba, kterou prožíval s výjimečnou vyrovnaností. Poznatky, které již studiem získal, mu umožnily určit svou vlastní diagnózu, kterou mu lékaři, jeho učitelé, potvrdili jako bolestnou skutečnost. Když se roku 1947 vracel domů z nádraží, náhle mu ubylo sil. Když se konečně dostal

Sluha Boží Fausto Gei

9. listopadu 2005 v kapli Střediska Pavla VI. v Brescii přijal biskup Giulio Sanguinetti žádost postulátora P. Luca De Rosa OFM a zahájil proces blahořečení sluhy Božího Fausta Geie.

domů, řekl své matce: „Maminco, tady je můj index. Moje studium končí. Trpím roztroušenou sklerózou. Je to smrtelná choroba. Nevím, jak dlouho to ještě zvládnou.“ Matka i sestry byly zdrceny. Fausto pokračoval: „Já sám jsem určil diagnózu a ukázalo se, že je správná.“ Od té doby jeho život, poznamenaný stigmatem utrpení, bude probíhat po dvou kolejích: na dráze hluboké pokory a modlitby. Jeho matka bude trpět spolu s ním a bude svědkem, jak ve věku 41 let umírá v míru a neztrácí duchovní pohodu. Bylo to v roce 1968 při jeho pohřbu. Kněz prelát Luigi Fossati – farář katedrály v Brescii – připomněl při zádušní mši svaté drama jeho utrpení a tehdy prohlásil: „Zatímco jeho tělo umíralo, probouzela se jeho duše k životu. Mizela touha po pozemském životě a silila vůle po věčném. Jeho rozum se rozjasnil, když se na jeho nebi začala rozsvěcovat Boží světla. Faus-

tovo srdce milovalo jako dosud nikdy tajemnou bdělostí své nejbližší a daleké i blízké trpící. (...) Fausto nebyl poražen, ale zvítězil v té podivuhodné olympiádě utrpení, v které všichni ti, kteří jako křesťané chřadnou, v duchu triumfují!“ Dnes Fausto odpočívá na hřbitově Vantiniano v Brescii. Na náhrobku jsou vyryta slova, která vyjadřují bohatství jeho křesťanské víry a naděje: *Žít, abych umřel, umřít, abych žil.* Fausto nyní nepřestává opakovat každému z nás varování své duchovní závěti: *Přijměte nemoc jako prostředek na cestě ke spáse. Nepoddávejte se bludným stížnostem. Oběť složená Bohu, aby byla úplná, musí být velkomyslná a bez lítosti. Žehnám vám všem z celého srdce a čekám na setkání s vámi v nebi.*

**V modlitbě i v utrpení
k plnému sjednocení s Bohem**

Již v prvních letech nemoci můžeme v životě Fausta Geie

pozorovat přítomnost hlubokého ducha modlitby. Po prvních „temných hodinách tichého a osamocené zoufalství a pláče k neutíšení“ se odebere na pouť do Lurd. V prvních třech poutích se modlí za uzdravení, při čtvrté o smíření s osudem, v páté – o radost. O této proměně intencí své modlitby, jaká se uskutečnila v Lurdech, Fausto řekne: *V Lurdech člověk začíná mnoha věcem rozumět. Touha po uzdravení, která nejdříve v našich myšlenkách převládá, dozná v Lurdech změny. Člověk se už nemodlí za uzdravení těla, ale o pohodu duše. Bůh často zavírá jednu cestu, aby otevřel jinou, lepší, prostornější, v jejíž hloubce je možno spatřit nádherný horizont.* Pouti do Lurd a duch hluboké modlitby, která Fausta provázela, dovolily mladému člověku odhalit pravý smysl našeho utrpení: *Utrpení není divoce rostoucí plevel, ale strom, který nese užitečné plody.*

Existuje podivuhodná vazba mezi modlitbou a utrpením, podivuhodný souběh, který Fausto výstižně vyjádřil slovy: *Utrpení je nejbližším setkáním s Kristem a plnou účastí v jeho lásce... Nemocní jsou staviteli nebe: svými utrpeními budují vznešený most, který spojuje Boha s lidmi.* Pozorujeme v tom dvě podobnosti, které spojují modlitbu a utrpení a činí je sobě podobnými. Od mládí nás učili, že modlitba je setkáním člověka s Bohem, obdivuhodným dialogem dvou sobě velice blízkých bytostí. Fausto ukazuje, že i utrpení člověka je setkáním člověka s Bohem. Uskutečňuje se na základě spoluutrpení s Kristem. Ona blízkost s Kristem se uskutečňuje v tajemství Kříže. Tam se uskutečňuje účast trpícího člověka na lásce Boha k člověku. Proč? V tajemství Kristova Kříže se objevuje v plnosti láska Boha k člověku. Bůh zemřel na kříži, aby vykoupil hříšného člověka. Když přijímáme své utrpení, zapojujeme se do vykupitelského Božího díla. Povolání k utrpení je zvláštním druhem vyvolení a pozváním,

Sluha Boží Fausto Gei

On působí

keré Bůh v lásce adresuje člověku. Když člověk toto pozvání přijme, stává se účastníkem vznešeného díla vykoupění. Následující Faustova slova poukazují ještě na jinou podobnost: Jak modlitba, tak utrpení jsou mostem, který spojuje člověka s Bohem. To spojení se uskutečňuje oním již uvedeným sjednocením trpícího člověka s Bohem v účasti na tajemství Kristova Kříže.

Modlitba je spojením s Božím tajemstvím (Carlo Caretto). Můžeme si dovolit tvrzení, že utrpení, které člověk přijal v duchu křesťanské lásky a oběti, kterou přináší spolu s Kristem za spásu lidského rodu, to vše se stává tou nejkrásnější a nejvznešenější modlitbou.

Obdivuhodná síla modlitby spojené s utrpením

Fausto Gei kdysi prohlásil: *Nemoc staví nemocného člověka do privilegovaného postavení v přiblížování se k Bohu.* Není to nic divného, pokud začínáme uznávat, že utrpení je krásnou, nádhernou modlitbou člověka, která může vykonat v lidském světě mnoho zázraků. Sám Pán Ježíš učil učedníky: *Všechno, oč budete prosit, stane se vám, jen věřte, že to obdržíte* (Mk 11,24). *Prosťte, a obdržíte, hleďte, a naleznete. Tlučte, a otevře se vám* (Mt 7,7-8; Lk 11,9-10). Život Fausta potvrzuje věrohodnost těchto slov. Zastavíme se u jedné události jeho života, na které jsou zřejmé výsledky jeho modlitby spojené s utrpením. Jednoho dne kněz z nemocnice „Città di Brescia“ P. Felice Bonnomi zavolal do domu Gei: „Povězte Faustovi, že velice potřebuji jeho modlitbu za jednoho nemocného, který není ochoten k obrácení. Je to velmi naléhavý případ, protože jeho zdravotní stav je velice vážný.“ Fausto, který na sebe přijal bezvýhradný závazek *utrpení jako oběti*, ujistil, že se bude za něho modlit. Již za několik dnů onen nemocný odešel z tohoto světa smířen s Bohem a tiskl ve svých dlaních kříž. Z osobních záznamů

Že tě otázka křtu nenechá- vá klidným, to je již samo důkazem. Čeho? Že v tobě působí Duch Svátý. Otázka křtu představuje pro tebe výzvu. Ať už jsi pro nebo proti, jisté je, že Bůh chce o tom s tebou mluvit, že chce s tebou spolupracovat. A když chce s tebou mluvit o křtu, pak je to proto, že chce s tebou mluvit o svém vyznání lásky. Vyzývá tě.

Dovol mu, aby v tobě působil. Jen tak vstoupíš do duchovní dynamiky, jejíž působení a plody budeš poznávat stále více. Přijmout křest znamená přijmout semínko. Křtem bude položen základ ke všem darům. Ale jako při každém

mů Faustových se dovídáme, jak velký význam měla oběť utrpení spojená s modlitbou. Během duchovní obnovy, která se konala v Brescii na podzim 1941, Fausto napsal: *Modlím se a obětují své utrpení za všechnu mládež. Tato moje práce je tak krásná, i přes utrpení, které přináší, a tak plná útěchy a důvěry v bohatství Božského Srdce a v zázračné možnosti mládeže, že ji budu s potěšením vykonávat tak dlouho, jak jen si to Pán bude přát.*

Fausto nedával pouze svědectví vlastní modlitby a utrpení, skrze kterou vykonával silný proud Boží milosti velká díla v lidském životě, ale byl apoštolem, který se snažil ukázat hodnotu těchto obdivuhodných prostředků, které jsou účinnou pomocí pro člověka na cestě spásy. Jako vroucí ctitel blahoslavené Panny zkoušel Fausto odhalit před člověkem hodnotu utrpení, které – obětováno rukama Panny Marie – stává se vzácným drahokamem, jenž zdobí její korunu a dává jí obdivuhodný lesk. V jednom ze svých dopisů říká: *Když se obrátíme na Matku Boží s velkou důvěrou, určitě se staneme více klidní. Obětujeme nejsvětější Panně svá utrpení a zasvětime se jí tak, že jí obětujeme svůj život. Zasvěcení nejsvětější Panně bude znamenat nejvznešenější úkon vysvobození ze vše-*

semínku – chce to čas, trpělivost, růst, abychom se dočkali zralých plodů.

Ale plody chutnají. Pokřtěný ví, jak se zachránit. Kristovo vítězství nad smrtí není pro něho zbožné přání, nýbrž skutečnost. Protože odtud čerpá svou sílu, svůj postup vpřed, svůj úsměv, svůj soucit, svou věrnost.

Ano, přijdou i pády, porážky, krize, jak by ne. Ale silou svého křtu má pokřtěný sílu k povstání. Padne tisíckrát. Ale tisíc a jedenkrát vstane.

Vstane. Tím je řečeno všechno. A tímto povstáním nakazí druhé.

FeL 62/2000

ho našeho trápení a uvidíme, jak se naše utrpení přeměňuje v zářící hvězdy, které zdobí její korunu. Ve slovech své závěti pak povzbuzuje: *Je nutné, abychom se obrátili o pomoc k Matce Boží a odevzdali se s důvěrou do jejich rukou. Pamatujte na její oblíbenou modlitbu: růženec. Rovněž pro mne byl zbraní, která přinesla ty nejlepší výsledky, zvláště v těch dnech, kdy satan na mě útočil více než obvykle* (1. 10. 1963).

Nádherné životní dobrodružství... na cestě modlitby a utrpení

Když se podíváme na život sluhu Božího Fausta Geie, vidíme jako nesporné, že to byl člověk hluboké modlitby a důvěry v Boha až do konce svého života. Právě velká víra a duch modlitby, který v ní byl přítomný, znamenaly oporu jeho každodenního života poznamenaného tíží kříže: *Modlitba není zbytečným a jalovým úsilím, nýbrž představuje pro nás nemocné oporu, protože pomáhá překonávat všechny těžkosti a zachovat si důvěru. Je to každodenní kapka víry, která nám dovoluje odhalit jistotu Boha. Stává se nejpravdivějším tajemstvím štěstí. Je třeba tuto cestu chápat tak, že jen skrze víru můžeme spatřit a ocenit kříž. Musíme se přesvědčit, že lehčí je kříž zvednout, než ho*

táhnout! Fausto zvedal svůj kříž snadno, s důstojností a posvěcoval ho modlitbou, přičemž používal především modlitbu srdce. Věděl dobře, že Pán nás nepřijímá jen ve vyznačených hodinách, nýbrž ustavičně je otevřen pro naše prosby, je nám k dispozici. Fausto toho využíval, aby s ním rozmlouval. Byl přesvědčen, že nejautentičtější a nejvýznamnější modlitbou je „Amen“: Ať se splní Boží vůle! Toto Amen, Ať se tak stane! je potřebné zvláště na začátku naší cesty utrpením: když skutečnost Kříže člověka překvapí, často v nejméně očekávané chvíli, když se rodí bolest, zděšení a zoufalství. Objevil nový lesk života poznamenaného stigmatem utrpení. Života, který prožíval jako nádherné dobrodružství na cestě modlitby a utrpení. Dobrodružství života s Ježíšem ukřižovaným a zmrtvýchvstalým, prožívaného v perspektivě účasti na díle spásy lidstva. O tomto příběhu svého života napsal: *Na svém lůžku utrpení prožívám nejkrásnější dobrodružství. (...) Toto moje dobrodružství je krásné a pravdivé do té míry, že vyplňuje můj život a působí, že ho miluji se vším utrpením, které s sebou přináší... Tím způsobem trávím svůj život nikoliv jako neužitečný, protože každý den mohu obnovovat svoji oběť lásky a utrpení, aby se naplnilo Boží království.*

Jeden ze světců poslední doby, bl. Charles Foucauld, řekl: „Modlitba je nejsilnější možností našeho konání.“ Kéž se tedy nový kandidát oltáře, apoštol modlitby v utrpení, sluha Boží Fausto Gei stane vůdcem mnoha nemocných a trpících současného světa na jejich namáhavé a náročné cestě utrpení. Nechť je tím, kdo ukazuje, jakým způsobem dobře využít tajemství utrpení, jehož tvrdá skutečnost často neočekávaně poznamená lidský život a stane se výzvou, abychom byli svědky uprostřed současného světa. Svědky, kteří jině vedou k Bohu a k dosažení plnosti života v Boží lásce.

Z Kotwica 1/2006 přeložil-lš

Před deseti lety jsem se dověděl, že mám infekční chronickou hepatitidu typu C. Lékaři mi dávali 25% naději na vyléčení při použití interferonu. Je to léčba, která trvá půl roku, a jako vedlejší účinky se dostávají mezi jiným deprese. Věděl jsem, že je tak možno žít deset, patnáct let. Dočetl jsem se, že průměrná doba mezi odhalením viru a úmrtím je sedm let. Nikdy předtím jsem neprožil zkušenost blízké smrti tak výrazně. Bylo to v den Velkého pátku a od té chvíle se každá moje myšlenka spojovala s myšlenkou na utrpení a smrt našeho Pána a každá modlitba s jeho modlitbou v zahradě Olivové. Nepamatuji si, že bych kdy velikonoční triduum prožíval tak hluboce. V den Zmrtvýchvstání jsem cítil, že jsem jiným člověkem. Smířil jsem se se svou nemocí, necítil jsem se v poutech choroby, ale v náručí milujícího Otce. Pociťoval jsem lehkost existence a mnoho věcí, které se mi dříve zdály k nevydržení a tížily mě, byly pojednou méně důležité.

Pokoušel jsem se také udělat jakýsi pořádek ve svém životě a prohlížel jsem své starší poznámky. Narazil jsem na text, který jsem napsal před 15 lety a který se mi stal znovu velice blízký: „Jisté je pravda, že každý člověk, když přichází na svět, nese s sebou paprsek světla. Prožitá utrpení a každá překonaná obtíž ho očišťuje a umocňuje a tímto zjasněním a stále úspěšnějším leskem se stává podobný briliantu po vybroušení. Čím více zkušeností, utrpení i radostí, vzletů i úpadků, čím více lidských setkání, vítání i loučení..., tím jasnější je to světlo.“

Vím, že bývají v lidském životě takové chvíle, kdy se zdá, že už odnikud nemůžeme očekávat pomoc. Takové zkušenosti nebyl ušetřen ani Ježíš, když se modlil slovy: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil...* Když ke mně přicházejí lidé s takovým žalem, vyprávím jim obyčejně příběh zva-

ný „Stopy v písku“. Je to příběh člověka, který měl sen, že šel po břehu moře s Pánem a viděl na obrazovce nebe celý svůj minulý život. Po každém uplynulém dni zůstaly v písku dvojice stopy: jeho a Boží. Ale po čase viděl jen jedny stopy vytlačené v nejtěžších chvílích svého života. Ve velkém zármutku řekl Bohu: „Pane, slíbil mi, že budeš vždy se mnou. Proč jsi mě nechal samotného právě tehdy, když mi bylo těžko?“ Pán mu řekl: „Viš přece, synu, že tě miluji a nikdy bych tě neopustil. V ty dny, kdy vidíš jen jedny stopy, jsem tě nesl na svých bedrech.“

Chtěl jsem vyprávět ještě jeden příběh, který se skutečně stal. Když vypukla válka, ona měla 18, on 19 a velice se milovali. Po několika měsících se dostali do různých koncentračních táborů. Na konci války se jejich zrak setkal přes ostnaté dráty v táboře v Osvětimi. Tajně si vyměnili informace, že po osvobození se setkají v jednom domě, který oba znali. Dům byl zničený, ale jedna místnost zůstala a do té vstoupili. Na stěně zůstalo zra-

dlo. Podívali se na sebe a strašně se vylekali. Ona spatřila svoji poraněnou tvář bez zubů a zbytkem vlasů a pomyslela si: „Jak se budu moci líbit svému milovanému?“ A najednou uslyšela slova: „Jsi pro mě tou nejkrásnější bytostí na světě.“ S ním to bylo podobné. Měl na tváři jizvy, byl bez jedné ruky, vychrtlý a pomyslel si, jak se bude moci líbit své milované. I on uslyšel stejná slova: „Jsi pro mě nejkrásnější bytostí na světě.“

Tento příběh nám odhaluje pravdu, že pokud v nás trvá láska, všechno je krásné a dobré. Můžeme snad pochybovat, že jsme milováni, když máme vědomí pravdy Velkého pátku, pravdy o Boží lásce až na kříž, až na smrt? To je pravda, která působí, že utrpení má vykupitelskou moc, protože pokud spojujeme své utrpení s utrpením Ježíše, spolu s ním vstoupíme do radosti zmrtvýchvstání.

Ale jak si zachovat trvale památku na trpícího Boha? Jak se modlit k Otci tak jako Syn... *Nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec; ani kdo je Otec, jen Syn* - říká Písmo svaté. Ive Leloup popi-

suje příběh mladého filozofa, který se ptal otce Serafina na učení o Ježíšově modlitbě. Obdržel odpověď: „Aby ses modlil jako Syn, musíš se stát synem a udržovat s Tim, kterého nazýváš Otcem, tytéž blízké vztahy jako Syn. Je to dílo Ducha Svätého, který ti připomene všechno, co Ježíš řekl.“ Otec Serafin mu doporučil, aby stále opakoval prostá slova modlitby: „Pane, smiluj se nad námi!“ Opakování prostých slov modlitby je také setrvávání s Ježíšem na modlitbách v zahradě, kde se modlil k Otci tak, že *opakoval stejná slova*.

Biblická tradice učí, že Bůh je přítomen ve svém jménu. Když tedy v modlitbě vyslovujeme Ježíšovo jméno, On je přítomen v nás a mezi námi, je našim učitelem a mistrem. Mnohokrát opakované modlitby podobně jako kapky vody, když dopadají stále na stejné místo, dokážou vyhloubit tvrdý kámen, pronikají do našeho srdce, stávají se modlitbou ustavičnou, trvalou myšlenkou na Boha. Pak se v nás rodí trvalé vědomí Boží blízkosti ve všem, co nás v životě potkává, stejně tak milého a příjemného, jako těžkého a bolestného. Otcové pouště mluvili o vstupování do Boží přítomnosti, o životě „před tváří Toho, který se na nás dívá z výšiny“. Když opakujeme jméno Ježíš, je to také jako volání: *Maranatha! - Přijď, Pane Ježíši!*

Obdivuhodné a rozmanité účinky plodí Ježíšova modlitba v nás, když ji praktikujeme s odevzdaností delší čas. Připomíná to Ruský Poutník: „V duši zakoušíme například sladkost Boží lásky, vnitřního pokoje, uchvácení rozumu, čistoty mysli, která se účastní Božího myšlení. V pocitu milého tepla srdce, sladkosti, která vyplňuje všechny údy, radostné chvění srdce, svěží lehkosti; pociťujeme život

Svědkové kříže a zmrtvýchvstání Krista zanechali církvi a lidstvu zvláštní evangelium o utrpení. Sám Vykupitel nejdříve toto evangelium psal svým utrpením, které na sebe vzal z lásky, aby „žádný... nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Utrpení spolu se živým slovem jeho učení je bohatým pramenem pro všechny ty, kteří v první generaci jeho učedníků a vyznavačů a později v generacích následujících století měli účast na Kristových utrpeních. Zvláště nás naplňuje útěchou - odpovídá do dějinné pravdě a líčení evangelia - možnost pozorovat, jak po boku Krista ve vroucí a zdůrazněné blízkosti vždy stojí jeho svatá Matka a celým svým životem vydává svědectví o tomto zvláštním evangeliu o utrpení. U Marie se hromadí četná velká utrpení tak, že dokazují nejen její neotřesitelnou víru, nýbrž představují i přínos k vykoupění všech. Od onoho tajemného rozhovoru s andělem spatřuje ve své úloze matky povolání k účasti na poslání svého Syna zcela jedinečným způsobem.

(Jan Pavel II.: *Salvifici doloris*, 17)

jako příjemný, netrápí nás nemocí ani starostí. Vnikáme do Písma svatého a rozumíme řeči stvoření, cítíme se odtrženi od pozemského hluku, poznáváme sladkost vnitřního života, máme jistotu Boží blízkosti a jeho lásky v nás.“

Každý z nás může dosáhnout vrcholu Ježíšovy modlitby bez zvláštní techniky, jen jedinou technikou – láskou. Bez ní modlitba nic neznamená. Poslední Ježíšova modlitba, tak jako každá modlitba je projevem lásky a vede k lásce. Láska si vystačí sama a neptá se „Proč?“, protože v sobě nachází odpověď i oporu. Na bezpodmínečnou lásku Stvořitele a Vykupitele může člověk odpovědět jedinec láskou.

Když postupujeme na cestě modlitby, slova postupně zanikají, rodí se ticho, ve kterém se objevuje Boží láska, protože Bůh je láska. Když záříme láskou, přitahujeme jiné k Bohu, proto se Ježíšova modlitba stává největším evangelizačním dílem, dostupným pro každého. Měl jsem napsat rozjímání o utrpení. Moje zkušenost mi ovšem říká, že není množné psát o samotném utrpení, bylo by to jakési zfalšování pravdy o našem křesťanském životě. Utrpení a radost se vzájemně nevyklučují, jsou jakoby dvěma souřadnicemi stejného systému, proto smrt nás učí pravdě o životě, utrpení pravdě o štěstí, nenávist a hněv pravdě o lásce a modlitba, která je jakoby bez odpovědi, nás učí pravdě o Bohu. Proto ten, kdo se setkal se smrtí, rozumí ceně života, ten kdo trpěl, umí najít chuť štěstí v každodenní šedi, kdo se potkal s nenávistí zatoužil po lásce, a přes nedostatek odpovědi pociťuje touhu po prožitku Boží přítomnosti. Každý strach a útek před smrtí a mlčením Boha nás zbavuje možnosti potkat PLNOST. Když pochopíme až do konce tuto pravdu, bude pro nás lehčí opakovat s Jobem: *Dobře jsme přijali z Boží ruky, a zlé přijmout nemáme?*

Z Kotwica 1/2006 přeložil -lš-

Svátost milosrdenství v našem životě

Manželé Robert a Sandra Lamplovi z Walleshausenu se svými třemi chlapci se snaží žít jako křesťanská rodina. S podobně smýšlejícími přáteli se setkávají při modlitbě a každý rok se účastní duchovních cvičení pro rodiny. Dnes je už u nich nemyslitelné vynechat během všedních dnů některý „pramen duchovní posily“, jako pravidelnou účast na mši svaté, návštěvu Nejsvětější svátosti a zvláště svatou zpověď. K tomu všemu však museli postupně dorůst.

SANDRA: Roberta jsem znala už dávno díky hře na harmoniku, ale nevěděla jsem, že je věřící. To jsem si ujasnila až na jedné diskotéce v červnu 1989. Ještě nikdy předtím jsem nezažila, aby nějaký chlapec vyprávěl na diskotéce dvě hodiny o víře. To se mě dotklo a zapůsobilo na mě také to, když mi Robert po našem rozhovoru ukázal zářnou medailku. Líbilo se mi, že ji na řetízku nosí on sám. Pomyšlela jsem si: Z nás dvou by mohlo něco být!

ROBERT: Ještě předtím, než jsem se zamiloval do Sandry, zvykl jsem si modlit se za svou budoucí ženu, kterou mi Bůh jednou přivede. Abych tedy Sandru lépe poznal, pozval jsem ji v srpnu na společnou pouť do Medjugorje.

SANDRA: Nejdříve mi bylo všechno cizí. Nikoho jsem tu neznala a vůbec, mariánské poutní místo a zjevení! To mi nic neříkalo. Lidé v autobuse však byli velice milí, hodně se zpívalo a brzy jsem se tu cítila docela dobře.

V Medjugorje jsem si hned před kostelem všimla řady zpovědnic. Lidé před nimi čekali v dlouhých řadách, aby se vyzpovídali na volném prostranství. To bylo pro mě úplně nové. Také to, když jsem se dověděla, že mnozí z těch, kteří tu čekají, chodí ke zpovědi pravidelně. Z domu jsem znala pouze kající mši jednou za rok, a to jen proto, protože se sluší jít ke zpovědi při určitých příležitostech.

Pozorovala jsem déle tyto lidi, kteří se zpovídali, až jsem mezi nimi uviděla Roberta. Když už byla řada na něm a on si klekl ke knězi, aby se vyzpovídával, všimla jsem si, že začal plakat. Jak jen tak může navenek ukazovat svoje city a plakat! Vidět takto své

ho přítele, to se mě velice dotklo. Byla jsem tím tak dojatá, že jsem se nakonec rozhodla, že půjdu ke zpovědi také. Ještě dnes na to s vděčností vzpomínám. Byla to moje první zkušenost, jak velice tato svátost osvobozuje a činí šťastným.

ROBERT: Ano. Během této pouti do Medjugorje jsem také já poprvé opravdu pochopil, jak krásná je milost odpuštění, kterou člověk obdrží ve svaté zpovědi. Samozřejmě, na začátku jsem chodil ke zpovědi jen proto, že šla většina. Ale když jsem tam tentokrát klečel, uvědomil jsem si, jaký jsem hříšník a jak mi Bůh nyní odpouští. Že je Bůh ke mně tak dobrotivý, to mě tak dojalo, že mi vytryskly slzy.

Vím, že to byla milost, protože to tak pokaždé neprožívám. Tato zvláštní zpověď, při které jsem si tak silně uvědomil své vlastní hříchy a svou bídu, mě naučila i pokoře. Protože když člověk ví, jak je slabý, dokáže snáze odpustit chyby druhých a není v posuzování tak tvrdý.

SANDRA: Po této zkušenosti se zpovědi jsem pociťovala radi-

kální změnu ve svém životě víry. Protože předtím jsem život víry neznala. Nedělní mše mi byly spíše nepříjemnou povinností a většinu věcí jsem dělala jen z lásky k Robertovi. Nyní jsem však dokázala přijmout mnoho věcí z Robertova vnitřního postoje z vlastního přesvědčení. Od té doby jsme se spolu denně modlili desátek růžence. Naše svatba se konala v roce 1992.

ROBERT: Mezitím jsme už 13 let šťastně spolu a máme tři živé kluky. Sandra je nyní ve víře naším „tahounem“. Během všedního dne, v zaměstnání a při různých aktivitách je často těžké udržet si „duchovní úroveň“, jak jsme si to předsevzali. Ale přesto oba stále pociťujeme, že po dobré svaté zpovědi se nám lépe daří bojovat s hříchem. Je to jako když člověk vstane po pádu a zase vykročí správným směrem. Na našem nejstarším synovi Janovi vidíme také tento kladný účinek. Od té doby, co byl u první svaté zpovědi, lépe si uvědomuje, když se nechová správně.

*Z Vítazstvo srdca 49/2006
přeložil -lš-*

Robert a Sandra s Janem, Lukášem a Valentinem, léto 2005

Doba pohanů

Žijeme v době dějinného zvratu. Za nějaký čas prožijeme - i když se to na první pohled nezdá - konec doby pohanů, která bude zakončena velkou apoteózou. Pak nastane čas, ve kterém všichni lidé budou přesvědčeni, že existuje Bůh. Přijmou jeho království pokoje, pravdy a lásky. Ozbrojme se zatím velkou trpělivostí. Blahoslavení, kteří dovolují již nyní, aby Bůh žil v jejich srdci a jejich životě.

Doba pohanů

V evangeliu nacházíme jeden úryvek, který vždy vyvolával zájem exegetů: Co chce Ježíš říct, když mluví o naplnění času pohanů? Všimněme si kontextu této řeči:

Přijde velká pohroma na tuto zemi a Boží trest na tento lid: padnou ostrím meče a budou odváděni jako zajatci mezi všechny národy. Po Jeruzalémě budou šlapat pohané, dokud se čas pohanů nezaplní (Lk 21,23n).

Je třeba si zde všimnout několika věcí. Ježíš ohlašuje nejdříve rozptýlení a pronásledování židovského národa. Toto proroctví se v průběhu staletí skutečně naplnilo - v naší době během druhé světové války dosáhlo v dábelské mašinerii svého vrcholu. Pak říká Pán, že po Jeruzalému budou šlapat pohané. Ve stejné perspektivě mluví kniha Zjevení: *Vynechej vnější chrámové nádvoří, protože bude vydáno pohanům. Ti budou šlapat po svatém městě dvačtyřicet měsíců (Zj 11,2).* Pán nám zanechal mnoho eschatologických slov, aby nás varoval:

Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Trpělivostí zachráníte svou duši (Lk 21,17-19).

Až uvidíte Jeruzalém obklíčený vojskem, pak vězte, že je blízko jeho zpusťování (Lk 21,20). Tato slova našla svou historickou odezvu při obléhání a zničení Jeruzaléma Titem v roce 70. Sem směřuje perspektiva a další Ježíšova řeč o konci časů, o naplnění času. Co tedy chce Ježíš říct, když mluví o tom, že se „čas pohanů naplní“ (plerothosin kairoi ethnon)? V kontextu, ve kterém je použit

výrazu *ethon*, je přiměřenější spojovat ho s pojmem „pohané“, tedy ani židé, ani křesťané, nýbrž nevěřící a modloslužebníci... Když Ježíš ohlašuje čas pohanů, činí tak proto, aby odhalil, že po něm bude následovat čas věřících. Je to tajemství, které se odhaluje. Není zde možná žádná jiná interpretace. Svatý Pavel připojuje později dodatečné vysvětlení, když oznamuje, že celý Izrael se zachrání, až všichni pohané dosáhnou spásy (srov. Řím 11,11-32), protože Bůh chce prokázat všem lidem v čase milosti své milosrdenství.

Tak vyzývá Bůh lidi, aby se v láskyplné modlitbě skrze víru a věrnost k příkázáním obrátili. Modlitba je kořen, míza víry. Bez modlitby není duchovního života, který je svou podstatou životem v Duchu Svatém. Abychom se mu naučili, musíme být s ním ustavičně spojeni skrze modlitbu, otevřenost srdce a lásku.

Konec pohanského systému

Svět se dnes nachází ve strašné krizi, která vyvrcholí úplnou porážkou Božích nepřátel. Je to krize rozporu mezi dobrem a zlem, krize spravedlnosti, pokoje, pravdy, krize Církve. Všechny národy jsou nakaženy hříchem, nečistotou, modloslužbou, žádostivostí... Všude se šíří zlo a temnota a my trpíme pod útoky ďábla nejrůznějším způsobem.

NÁMĚSTÍ JANA PAVLA II.

V neděli 3. září odpoledne bylo náměstí před katedrálou Notre Dame v Paříži přejmenováno na Náměstí Jana Pavla II. Předchůdce papeže Benedikta XVI. byl „důležitým strážcem moderny“, řekl primátor Bertrand Delanoë ve svém projevu. Městská rada schválila primátorův návrh 23. června. Zdůvodnila je „rozhodujícím přínosem, jaký znamenal Jan Pavel II. pro mír v závěru dvacátého století“.

Nejsme v boji proti hříchu a proti zlu ve všech jeho nových formách sami. Hříchy některých tzv. bohatých zemí dosahují závratné výšky a stávají se neřestí mnoha lidí. Démonický zákon bezbřehého liberalismu již zastávají mnozí lidé a zdánlivě svatí politikové, kteří většinou nemají žádnou víru. Tento fenomén vede ke stále větší nerovnosti. Narůstá sociální a morální chaos a připravuje půdu pro nesnášenlivost, nenávisť, terorismus, lež, pro zlo a působení satana, který zaujímá místo v duších, které odmítají a zavrhuji Boha. Jiným znamením doby, o kterém je třeba jednat v této hodině lidských dějin, je Evropa. Vzpomeňme na to, co na toto téma napsal Jan Pavel II.: „Křesťanské kořeny jsou nejdůležitější zárukou pro budoucnost Evropy. Může se rozvíjet a žít strom bez kořenů? Evropa, nezapomínej na své dějiny!“ (Ecclesia in Europa).

Ani Evropa ani jiné národy nemohou se skutečně rozvíjet bez Boha. Z biblického pohledu se o to některé národy pokusily, ale vždy to vedlo k roztržce (Babylón) a modloslužbě (srov. Ez 16,26; Oz 1-3; Zj 17-19,2), pronásledování, k masakrům a k válce. Připomeňme si Antiocha, Epifana, Nabuchodonosora atd. Ti všichni hlásali lepší svět, mír a bezpečí bez Boha a vyzývali k odpadu od víry. V poslední době to byla jiná monstra a jejich pyšné počínání. Nazývají se Hitler a Stalin. Po jejich neblahém panství zahynuly jejich režimy spolu s nimi. Tito mužové se nevyrovnali náhodou. Podporovaly je masy svedené na scesti. Byly to konečné body procesu, který svedl národy na cesty bez Boha a proti Bohu, proti Církvi.

Budme proto nyní obezřetnější a bdělejší a vyzývejme neúnavně k obrácení srdce, ducha a života k Bohu.

Jestliže se Evropa a Evropané nevrátí pokorně k Pánu, budou problémy stále větší a četnější. Evropa a jiné národy podlehnou zkáze... Pak přijde Odpůrce a mnohé ošálí. Půjdou s ním do záhuby, protože odmítají Boha a lásku k pravdě a rozhodli se pro zlo (srov. 2 Sol 2,11). Musíme být o něco moudřejší. Je to výstraha i pro Církev, která se rovněž nachází v krizi, i pro budoucí generace.

Přijde království

Modlíme se v modlitbě Páně „Přijď království tvé“. Víra znamená přirozeně přesvědčení, že Bůh slyší a může vyslyšet naši modlitbu. Nebeské království je již v Ježíši Kristu mezi námi (srov. Mt 12,38; 13,24-50). Je v srdci křesťanů, věrných věřících (srov. Lk 12,34; 1 Pt 3,15). Církev svatých je Boží království na zemi. Nadchází doba míru a lásky: *Blahoslavení pokojní, protože oni budou vládnout zemi (Mt 5,5).* Po době pohanů, která spěje ke svému konci, po vítězném eschatologickém boji Pána pánů, který vede Ježíš Kristus proti šelmě a proti těm, kteří ji následují, přijde ona nádherná doba, ve které Bůh opanuje srdce lidí a svět (srov. Zj 19,11-20,6). Svůj list o Evropě končí Jan Pavel II. modlitbou k Panně Marii. Obrací se k ní jako ke Královně míru, tak jak se sama nazývá v Medjugorje. Dnes vyzývá z nebe celou Církev, abychom dbali na její poselství, protože její zjevení jsou nesmírnou milostí pro Církev i pro celý svět. Kdo poslouchá Marii, má jistotu, že je na cestě míru, smíření a věčné spásy.

Panno Maria, Bůh Tě posílá do této naší doby, chraň své děti, které se k Tobě obracejí, svým mateřským pláštěm. Pros za nás u Boha. Doved' nás do oné doby, ve které budou lidé žít v Boží lásce. Přiveď své děti do nebeské vlasti.

Z Maria heute 6/2006

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

je obzvláště vystaven tomuto nebezpečí. Nejhorším pohoršením jsou ti, kteří již ze svého postavení jsou povinni ukazovat všem správnou cestu ke spáse, jestliže nejen že nepřivádějí nevyspělé ke zralosti, ale ještě je zavádějí na zlou cestu.

Dbát na Pánova slova uprostřed společnosti, která odhodila křesťanské hodnoty, je ovšem stále obtížnější. Trvat na křesťanských normách je nepopulární, když pohoršení pokročilo natolik, že se stalo přímo společenským programem, obsahem zákonodárství, náplní módy a masové kultury. Vrátilo se v nové a umocněné podobě ono „pohoršení“, které předpověděl již Simeon v chrámě a o kterém mluví i samotný Pán: *Blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší (Mt 6,11). Běda světu, že svádí ke hříchu. Pohoršení sice musí přijít, ale běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přichází (Mt 18,7).* Nakonec jsme svědky paradoxní situace, jak uprostřed zpohanštělého světa se pro zpohodlnělé hlasatele evangelia může stát samotné evangelium pohoršením. Právě taková přísná Pánova slova, která hrozí věčným trestem, kde červ neumírá a oheň nehasne, nelze podle jejich soudu brát vážně. Aby si našli výhodné alibi, začali obsah i samotné evangelium nivelizovat, ulamovat jeho hroty, zpochybňovat i existenci samotného božského hlasatele nevyhnutelných nároků. Evangelium a víra jsou podrobeny procesu „humanizace“, polidštění, nesmí z nich znít žádná hrozba (Drohbotschaft), nýbrž jen samé radosti (Frohbotschaft). Už nikoliv člověk se bude utvářet podle evangelia, ale evangelium podle člověka. Takovou cestu vstřícnosti světu bychom mohli nazvat procesem **progresivního pohoršení**, který zavládl již v závěru 19. století především v těsném sousedství protestantismu, ale který teprve pod sloganem „aggiornamento“ našel po 2. va-

tikánském koncilu obdivuhodně volné pole působnosti.

Naši západní sousedé k tomu procesu vstřícnosti světu dostali v polovině dvacátého století ještě zvláštní impuls. Jako prostředek „národní převýchovy“ z pruské a nacistické mentality zvolily světové mocnosti nikoliv cestu návratu k Bohu, ale přechod k „americkému způsobu života“. S hojnou hospodářskou pomocí proudila do Německa i západní masová kultura a uvolněný životní styl. Poráženy stát se obdivuhodně rychle stal nejláhobytnejším státem Evropy a spolu s ním zbohatla i německá církev. Jakožto nejbohatší žila v přesvědčení, že si našla ten nejlepší, moderní době dokonale otevřený modus vivendi, a že ho může úspěšně exportovat. Opravdová víra se ovšem neprojevuje v ekonomických ukazatelích. Ve společnosti se zabydlel stav, jehož příznaky přesně popsal Benedikt XVI. ve své první velké homilii 10. září v Mnichově: hluchota vůči Bohu a neschopnost s ním důvěrně hovořit. Tato společnost je přeladěna na mnoho jiných frekvencí, vytlačuje Boha ze zorného úhlu člověka a pokládá to přitom za nejvyšší stupeň své moudrosti. Dospěla až k cynismu, který považuje za své právo svobodně zesměšňovat Boha.

Kostely, nejdříve houfně vybudované, se vyprazdňují a hledá se pro ně nové využití.

Ale vyprazdňují se i semináře. Nejdříve duchovně a pak i fyzicky. Teologická učiliště se stala doménou racionalistů a intelektuálů, kteří teologii degradovali na „historickou a humanisticko-vědeckou disciplínu“. Ti, kteří s nimi nedrželi krok, stali se předmětem těžkých útoků. Hermann Häring prohlásil profesora Josefa Ratzingera za apokalyptického „anděla zkázy“ a Robespiera v Církvi. Hans Küng se pokládal za nejpřednějšího antiratzingerovce. Většina dokumentů, které kardinál Ratzinger vypracoval

jako prefekt Kongregace pro nauku víry, narážela zde na apríorní odpor a neúprosnou kritiku. A právě tohoto Ratzingera povolal Duch Svátý na Petrův stolec. Jedním, ne-li hlavním důvodem byla asi skutečnost, že právě tento německý papež je nejpovolanější, aby zastavil „progresivní pohoršení“, které se exportuje z jeho vlasti.

Tento tvrdošijný teolog a neústupný prefekt se vrací domů jako nejvyšší pastýř a učitel, ze kterého vyzařuje otcovství, pokora a prostota. Moudrost tohoto pastýře se projevuje nejen v tom, co hlásá, ale také ve způsobu, jakým své poselství sděluje. Profesor Ratzinger poznal dobře silné i bolavé stránky Církve ve své vlasti. Přichází nejdříve mezi své nejbližší krajany a se všemi, k nimž chce promluvit, navazuje nejdříve vřelý, dobrý, lidský vztah. Nedotýká se zatím ožehavých otázek, které modernisté nepřestávají populisticky přetřásat. Je mnoho palčivých problémů, o kterých bude zapotřebí s německou církví hovořit. Ale to především předpokládá najít společnou řeč. Tím není míněn jazyk, který v tomto případě není žádnou překážkou, nýbrž společná řeč za základě **autentické víry**. Víra není nepřeborný soubor nauk ani pouhý cit. Víra je ve skutečnosti docela prostá. Co je dobré a co zlé, vychází ze shody či neshody s nejvyšším Dobrem. Nejvyšší Dobro není teoretický pojem, nýbrž **živý osobní Bůh**. K osobnímu Bohu není možné zaujmout jiný než zcela osobní vztah. V navázání tohoto vztahu převzal již iniciativu jako první Bůh a vymezil ho jako **vztah lásky**. Je třeba znovu najít tvář osobního Boha, **Ježíše Krista**, odpovědět na jeho lásku láskou a vrátit mu v chrámu i v srdci bezvýhradně jeho dominantní postavení.

Tento vysoce intelektuální papež dokáže formulovat základní skutečnost víry s akademickou brilancí, a přitom v úplně lidové jasnosti a průzračnosti. Prostá víra „bretaňské selky“ se musí

vrátit v první řadě do seminářů a do rodin. To je jediná perspektiva pro tolik potřebná kněžská povolání. To je jediná cesta, jak změnit bludný kruh na „plodný“ kruh: Opravdu zbožní kněží, kteří vycházejí ze seminářů jakožto ze škol svatosti, nejlépe podpoří růst svatosti v rodinách, kde se pak rodí nová duchovní povolání i povolání k dalším svatým manželstvím.

Věřící lid i čelní představitelé společnosti jsou svým krajanem na papežském stolci uchvácení. Dokonce i média, jindy tak jedovatě uštěpačná, si netroufají ve svém tónu pokračovat, jistě ne pouze „pro strach z lidu“. Ale zatím chybí ta nejpotřebnější odezva. Knihkupecké pulty jsou přeplněny spisy profesora i kardinála Josefa Ratzingera, ale jde tu již o více než jen o konjunkturální příležitost k zvýšení obrátu? Studují je vážně i biskupové, teologové, kněží a seminaristé? Vezmou si liturgové naučení z jeho „Ducha liturgie“? Aktivní účast na liturgii nestoupá s počtem lektorů, ministrantů a akolytů, ale s růstem opravdové úcty k Bohu a prohlubováním zbožnosti založené na osobním důvěrném styku s Ježíšem Kristem. Život Církve je něco více než fungující gremiální struktury. Německou církev čeká dlouhá a nikoliv bezbolestná cesta zpět ke kořenům apoštolské víry. Návštěva Benedikta XVI. v Bavorsku je důležitým mezníkem tohoto obrátu. Ale to se netýká jen Německa. Osvícení protagonisté pokoncilního vývoje u nás, kteří mají na svědomí, že část naší církve se (s několikaletým zpožděním) zcela nešťastně belhá po bludných cestách našich sousedů, by měli Benediktova kázání a knihy studovat velice pozorně. Čím dříve je pochopíme a uvedeme do života, tím více bolestí a pohoršení si ušetříme. Není přece zapotřebí, abychom nežádoucí vzory následovali důsledně v jejich cestě až na její otočku.

Přijď, Duchu Svátý, naplň srdce svých věrných!

-/š-

Výzvy fatimského poselství (74)

32.

NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVĚHO

Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, nebudeš toužit po domě svého bližního (...), po ničem, co patří tvému bližnímu (Dt 5,21).

Zmatek, který se šíří světem v rozporu s tímto přikázáním, je tak velký, že se ptám sama sebe: Stojí to ještě za to o něm hovořit? Odpověď je kladná: protože i kdyby se celý svět vrhl do propasti, Boží slovo zůstává a opakuje: *Nepožádáš manželky bližního svého!*

Hřích spáchaný proti tomuto přikázání je tak těžký, že ve Starém zákoně se trestal smrtí: *Jestliže někdo zcizoloží s vdanou ženou, to jest zcizoloží s ženou svého bližního, cizoložník i cizoložnice musejí být vydáni na smrt (Lv 20,10).* A na jiném místě: *Bude-li přistizen muž, že ležel s vdanou ženou, zemrou oba: muž, který se ženou ležel, i ta žena (Dt 22,22).*

Když Ježíš Kristus v Horním kázání hovořil k zástupu, který se okolo něho shromáždil, řekl: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Necizoložíš.“ Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci (Mt 5,27-28).* Jak vidíme, Bůh nezakazuje jen samotný skutek, ale také touhu a vůli, protože ony jsou tím, co poté přivádí k vykonání skutku. A božský Mistr uzavírá své tvrzení tímto krajním doporučením: *Svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla (Mt 5,29).* V uvedené krajní míře chtěl Ježíš vyjádřit závažnost tohoto hříchu a jak se člověk kvůli němu vystavuje trestu věčného zatracení.

Hřích proti tomuto přikázání nese s sebou porušení dvou dalších přikázání, totiž toho, kte-

ré přikazuje zachovávat čistotu, a toho, které zakazuje krádež: vždyť přivlastnit si někoho, kdo náleží nebo je svěřen někomu jinému, je krádež. Takový skutek je proti spravedlnosti a proti lásce. Proto Bůh pokračuje v tomto přikázání tím, že uvádí řadu věcí, po kterých nemáme dychtit: *Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, nebudeš toužit po domě svého bližního ani po jeho poli (...), po ničem, co patří tvému bližnímu (Dt 5,21).*

Zákon občanského rozvodu, který různé národy připouštějí, je v rozporu s Božím zákonem, jenž ustanovuje manželský svazek jako nerozlučný: *Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj (Mt 19,6).* Sv. Pavel, když chtěl hovořit o specifických omezeních zákona, uvádí konkrétní případ manželského svazku muže a ženy, který může přerušit pouze smrt jednoho z nich: *Tak je vdaná žena zákonem pou-*

tána k muži jen po tu dobu, dokud on je naživu. Když však muž umře, je uvolněna od zákona, který jí k muži vázal. Proto, když by za života svého muže chtěla patřit jinému muži, budou jí říkat cizoložnice. Když jí však muž zemře, ten zákon jí už neváže. Ne, ní už tedy cizoložnicí, oddá-li se jinému muži (Řím 7,2-3).

Tentýž apoštol nám nezakrývá hrozný osud, který čeká provinilce: *Toho si totiž buďte dobře vědomi, že žádný smilník ani nečistý ani chamtivý - to je modloslužebník - nemá podíl v království Kristově a Božím. Nedejte se od nikoho svést prázdnymi řečmi, protože pro ty věci přichází Boží hněv na neposlušné lidi. Proto s nimi nic nemějte (Ef 5,5-7).* A tak psal křesťanům do Korintu: *Napsal jsem vám v listě, abyste se nestýkali se smilníky. Tím jsem nechtěl říci, že se nemáte vůbec v tomto světě stýkat se smilníky nebo s lakomci, s lupiči nebo s modláři. To byste museli z tohoto světa utéci. Ale napsal*

jsm vám v tom smyslu, abyste se nestýkali s takovými, kdo si říká bratr, a přitom je to smilník, lakomec, modlár nebo utrač, opilec nebo lupič. S takovým člověkem si ani neseďte ke stolu (1 Kor 5,9-11).

Sv. Pavel nám také připomíná Boží povolání ke svatosti: *Neboť to je vůle Boží: vaše posvěcení! Zdržujte se smilství; naučte se každý držet svoje tělo ve svaté kázni a počestnosti, ne ve chtivé žádostivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Nikdo ať v té věci nezkracuje a nepodvádí svého bratra, protože Pán to všechno přísně trestá, jak jsme vám to už dříve pověděli a důrazně připomněli. Bůh nás přece nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení. Proto, když tím přikazem někdo pohrdá, nepohrdá člověkem, ale Bohem, který vám dává Svatého Ducha (1 Sol 4,3-8).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00.

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka

■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Ne 24. 9.: 8.02; 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Sestra Zdislava (d) 9.05 Přání 9.20 Cesta do Tibetu (d) 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá - P. Marián Gavenda (SK) 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu - přímý přenos 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Etosha (d) 22.55 Vynošení z katakomb.

Po 2. 10.: 8.05, 20.55 Dokumenty z filmového festivalu (d) 8.35; 21.45 Na koberečku 9.00; 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00; 18.05 Setkání s hostem 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čteme z křesť. periodik 21.25 Řez 23.00 Pocta N. Paganinimu (k).

Út 3. 10.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35; 19.30 Lumen (d) 9.00; 18.30 Čteme z křesť. periodik 09.45 Noemova pošta 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize (d) 20.05 Misijní magazín 21.05 Přání 21.30 Rajasthan 22.30 Octava dies 23.00 Hledání.

St 4. 10.: 8.40 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Mezi nebem a zemí (d) 10.00, 22.55 Generální audience 11.45 Dokumenty z Filmového festivalu v Mohelnici 18.05; 21.40 Čtyři úhly pohledu (d) 18.15 Hledání (d) 19.20 Setkání s hostem 20.05 Poltón klub 21.35 Atlas charity (d) 21.55 Noční univerzita.

Čt 5. 10.: 8.05 Rozkvět víry (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Čtyři úhly pohledu (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Dokumenty z Filmového festivalu v Mohelnici (d) 20.05 Lumen 20.35 Setkání s hostem 21.15 Noemova pošta 22.20 Rajasthan (d) 23.20 Lumen (d).

Pá 6. 10.: 8.05, 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen (d) 9.10, 21.30 Misijní magazín 10.40 Na koberečku 10.55; 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Přání 11.15 Dokumenty z Filmového festivalu v Mohelnici (d) 18.05 Rozkvět víry (d) 18.35 Čtyři úhly pohledu (d) 19.30 Dětská televize 20.05 Záznam

z koncertu k počtě sv. Ludmily 23.00 Noční univerzita.

So 7. 10.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Čtyři úhly pohledu (d) 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Pohádka pro děti (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra-válečný dokument (d) 20.05 Sešli se, aby pomohli (k) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Rozkvět víry (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 8. 10.: 8.02, 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Čtyři úhly pohledu (d) 9.05 Přání 9.20 Rozkvět víry (d) 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Misijní magazín.

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

Barokní podvečery – cyklus koncertů staré hudby, 6. ročník
Barokní knihovni sál Collegium Marianum, Melantrichova ul. 19, Praha 1
Účinkují: Collegium Marianum, rezidenční soubor
Jana Semerádová – umělecká vedoucí

1. října 2006, 19.30 hod. – Costanza e Clemenza
– slavnostní hudba ke korunovací císařů na české krále:
J. J. Fux pro Karla VI. „Costanza e Fortezza“ (výběr z opery),
W. A. Mozart pro Leopolda II. „La Clemenza di Tito“ (výběr z opery)
sólo: Alex Potter – alt

12. listopadu 2006, 19.30 hod. – Rozmarné concerto
– chalumeau, předchůdce Mozartova oblíbeného nástroje, v zábavné
hudbě G. Ph. Telemanna, J. H. Stölzela a A. Reichenauera
sólo: Ludmila Darjanin Peterková – chalumeau

3. prosince 2006, 16.00 hod. a 19.30 hod. – Rosa Bohemicae
– kytice z adventních skladeb českých autorů (J. D. Zelenka, V. K. Holan
Rovenský, J. J. Božan, A. Reichenauer)
sólo: Hana Blažiková – soprán, Markéta Cukrová – alt

27. prosince 2006, 16.00 hod. a 19.30 hod. – Resonet in laudibus
– vánoční hra „Actus pobožný o narození Syna Božího“ a hudba
salzburšských kapelníků G. Muffata a H.I.F. Bibera a jejich
kroměřížských současníků
sólo: Marta Fadjjevičová – soprán, Markéta Cukrová – alt

Pořadatel: Collegium Marianum – Týnská vyšší odborná škola
Melantrichova 19, Praha 1, tel. 224 229 462, 731 448 346
internet: www.collegiummarianum.cz

Koncertní cyklus se koná s laskavou podporou hlavního města Prahy.
Mediální partneři: Český rozhlas 3 VLTAVA a Ars & Antique.

Vstupné: 250 Kč. Abonementní vstupné (4 koncerty): 750 Kč. Slevy vstupného:
Důchodci a studenti – sleva 20 % z ceny vstupenky • Držitelé prů-
kazu ZTP a ZTP-P a doprovodná osoba – sleva 50 % z ceny vstupen-
ky. Uvedené slevy lze uplatnit pouze v pokladně Collegium Marianum.
Jednotlivé slevy a výhody nelze vzájemně kombinovat. Na abonmá se
nevztahují výše uvedené slevy.

INFORMACE A REZERVACE VSTUPENEK:

Collegium Marianum, Melantrichova 19, Praha 1. Tel.: 224 229
462, 731 448 346, e-mail: info@collegiummarianum.cz,
internet: www.collegiummarianum.cz

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

Pokladna COLLEGIUM MARIANUM otevřena Po a St od 10 do 19 hod.,
Melantrichova 19 (přůchod do Michalské ul.), Praha 1, tel.: 224 229 462,
731 448 346.

TICKETPRO – Rytířská 12, Praha 1, tel.: 296 329 999, fax: 234 704 204,
e-mail: ticket@ticketpro.cz, Prodej on-line: www.ticketpro.cz (k ceně
vstupenek je účtován servisní poplatek)

BOHEMIA TICKET – Malé náměstí 13, Praha 1, tel.: 224 227 832,
e-mail: order@bohemiaticket.cz, Prodej on-line: www.bohemiaticket.cz

Neprodané vstupenky bude možné zakoupit před zahájením koncertů.
Pořadatel si vyhrazuje právo na změnu programu.

Nadační fond sv. Václava v Brně Obřanech a ŘK farnost

sv. Václava se na vás, čtenáře týdeníku Světlo, obrací s
prosbou o pomoc při opravě střechy farního kostela,
která je v havarijním stavu. V r. 2003 bylo nutno započít
záchranné práce a s pomocí spoluobčanů, MKČR a MMB
se k dnešnímu dni podařilo opravit střechu věže kostela
a částečně sanktusník. K dokončení oprav však schází ještě částka ve
výši cca 1,9 mil. Kč. Finanční možnosti farnosti jsou téměř vyčerpaný.
Proto se na vás obracím s prosbou o finanční pomoc, kterou můžete
zasílat na účet 203042550/0300. Jako var. symbol uveďte IČO, nebo
jiný identifikační znak za účelem vystavení potvrzení. Bližší informace:
jáhen Mgr. Petr Šplouchal – předseda NF, tel.: 605 487 938 nebo e-mail:
splouchal@atlas.cz.

„Záračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá
(14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká
(19 mm) – 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca
2 300 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal.
do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-
rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 1. 10. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Nm 11,25-29
Ž 19(18),8.10.12-13.14

Odp.: 9a (Hospodinovy předpisy jsou
správné, působí radost srdci.)

2. čt.: Jak 5,1-6

Ev.: Mk 9,38-43.45.47-48

Slovo na den: *Usekni, vyloupni.*

Ev.: Lk 9,57-62

Slovo na den: *Ruku na pluh.*

Čtvrtek 5. 10. – ferie

1. čt.: Job 19,21-27

Ž 27(26),7-8a.8b-9abc.13-14

Odp.: 13 (Věřím, že uvidím blaho od
Hospodina v zemi živých!)

Ev.: Lk 10,1-12

Slovo na den: *Mezi vlky.*

Pondělí 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20-23a

Ž 91(90),1-2.3-4ab.4c-6.10-11

Odp.: 11 (Svým andělům vydal o tobě
příkaz, aby tě střežili na všech tvých
cestách.)

Ev.: Mt 18,1-5.10

Slovo na den: *Jejich andělé hledí.*

Úterý 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 3,1-3.11-17.20-23

Ž 88(87),2-3.4-5.6.7-8

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba,
Hospodine!)

Ev.: Lk 9,51-56

Slovo na den: *Oheň, aby je zahubil?*

Středa 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 9,1-12.14-16

Ž 88(87),10bc-11.12-13.14-15

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba,
Hospodine!)

Pátek 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna

1. čt.: Job 38,1.12-21; 40,3-5

Ž 139(138),1-3.7-8.9-10.13-14ab

Odp.: 24b (Veď mě, Hospodine, cestou
odvěkou!)

Ev.: Lk 10,13-16

Slovo na den: *Kdo poslouchá vás, poslouchá
mne.*

Sobota 7. 10. – památka Panny Marie

Růžencové

1. čt.: Job 42,1-3.5-6.12-16

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (Jasnou tvář ukaž svému
služebníkovi, Hospodine!)

Ev.: Lk 10,17-24

Slovo na den: *Dal jsem vám moc.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 10.	2. 10.	3. 10.	4. 10.	5. 10.	6. 10.	7. 10.
Antifona	919	1543	949	1754	980	996	1653
Žalm	784	783	783	783	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1543	949	1551	981	997	1653
Antifony	920	1544	950	965	981	998	1554
Žalmy	921	813	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1544	953	1756	985	1001	1554
Antifona k Zach. kantiku	718	1544	953	1551	985	1002	1554
Prosby	924	1545	953	1757	985	1002	1655
Záv. modlitba	718	1545	954	1552	986	1553	1555
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	1545	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	718	1545	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1537	959	1552	991	1024
Antifony	916	929	1546	960	976	992	1025
Žalmy	916	930	1547	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1549	962	1763	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	718	718	1549	962	1553	995	1011
Prosby	918	933	1549	963	1764	995	1028
Záv. modlitba	718	718	1545	963	1552	996	1553
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 7. října, 14. října, 21. října, 4. listopadu, 11. listopadu, 2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

NOVINKY

TAJEMSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
Emmanuel Maria Heufelder – Překlad PhDr. Radomír Malý

E. M. Heufelder patří v Německu k několika málo „mistrům duchovního života“. Ve 13 rozjímáních této knihy nás autor vtahuje do nehlubšího tajemství křesťanské víry – jeden Bůh ve třech osobách. Rozjímání prokazují, že se nejedná o nějaký „abstraktní článek víry“. Čtenář se dozvídá o niterném příbuzenství stvoření a našeho lidského života s Božím jsouncem a životem. Přitom prožívá nové, obšťastňující dimenze své vlastní existence.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 110 stran, 118 Kč

NIC NENÍ TĚŽKÉ, KDYŽ MILUJEME BOHA
Dr. Albert Wihler – Překlad Jana Zelenková

Životopis příkladné hraběcí dcery Anny de Guigné z Annecy-le-Vieux v Savojsku, která odešla z tohoto světa v necelých 11 letech (1911–1922). Malá Anna se po smrti svého otce v roce 1915 proměnila ze vzdorovitého, vznětlivého a sobeckého dítěte v děvče, které dělalo všechno pro to, aby maminku svým dobrým chováním utěšilo. První svaté přijímání v 6 letech způsobilo neobyčejný nárůst lásky k Ježíši, že nebylo v životě Anny větší rados-

ti než modlitba a velké množství malých obětí. Také během své krátké smrtelné nemoci obětovala každou hodinu svého utrpení Spasiteli pro určité snažné prosby. Brzy po její smrti se rozšířila pověst o její svatosti, která vedla k zahájení procesu blahorečení. Kniha obsahuje černobílé fotografie a barevnou obrazovou přílohu. Český překlad knihy vyšel za finanční podpory Freundeskreis Maria Goretti e. V. se sídlem v Mnichově. **K dostání pouze u vydavatele.**

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 142 stran + 4 strany obr. přílohy, 25 Kč

ROČENKA PUERI DOMINI 2006–2007

Instruktážní pomůcka pro kněze a jiné vedoucí ministrantských skupin, kterou lze rozstříhat a použít jako jednotlivé listy. Obsahuje obvyklé rubriky: Pueri Domini, Žijeme s církví, Dobrodružství Bible, Vzděláváme se pro liturgii, Na schůzkách se i bavíme. Nechybí ani prázdninová část, tentokrát příběh z pera Mgr. Josefa Janšty s názvem „Nalezené kříže“. V závěru najdeme námět na táborovou hru na téma „Svatí křesťané“, která vychází ze životních příběhů svatých uvedených v rubrice Pueri Domini. **K dostání do vyprodání zásob.**

Brož., A4, 256 stran, 220 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Světlo – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.